

नवयुगाला साईंचा महान संदेश

— श्री. प्रमोद बी. रायसोनी
१६४, समर्थनगर, औरंगाबाद.

आजचे युग नवीन पिढीला जाचक ठरत असून अनेक नवनवीन समस्या उभ्या आहेत. काहीच मार्ग दिसत नसून दुःखाच्या महासागरात अनेक लोक लोटले जात आहेत. 'ब्रह्मानंद'चा अभ्यास दूरच राहिला परंतु साधे संसारातले खर्च, काळजी, चिंता दूर होत नाही....?

धन्य धन्य भावी पिढी! अनेक संकटांतून, समस्यांतून भावी पिढी तावून निघत आहे. खरेखरच आज गरज आहे, एका महान महापुरुषाच्या मार्गदर्शनाची आणि ती आहे शिर्डीं निवासी श्री साईबाबांची. आज जागृत एक महान शक्ती उभी आहे, "साई शक्ती". आता पाहू साईबाबांनी नव्या पिढीला काय मार्गदर्शन केले.

शास्त्र विशारद वेदवादी प्रज्ञावंत पंडितादि घटपटदिवाप्रवादी यांच्या नादी भरू नका. हरी निज भक्तांचा भुकेला — भोलीयांचा भुकेला प्रेमालागी समूळ विकला यातचि तुमचे कल्याण आहे. नसता श्रद्धा आणि सबूरी परमार्थ तीळभरी साधेना कलीयुगी नाम, कथा, कीर्तन स्वरूप साधन परमार्थ श्वान सूकर का माशी हडहड कुणाशी करू नये नलगे व्रत उद्घापन! नलगे उपवास शरीर पोषण नलगे तीर्थयात्रा पर्यटन चरित्र श्रवण एक पुरे गरीबी अव्वल बादशाही अमीरी से लाख सवाई गरीबों का अल्लाभाई अक्षयी साई बदत की पिडपोषण आणि मैथुन। हेचि जरी नरदेहाचे साधन हेचि जरी या जन्माचे पर्यवसन तरी तो नरजन्म निर्धक शुद्ध करोनीया अंतकरण नेमनिष्ठ क्वां साईपाशयण ब्रह्म सनातन पावाल महाकठीण वित्त मोह, चित्त शुद्ध नेहमी हवे पुरुषांचे पौरुष ती ही सबूरी सबूरीवर यशाचा वाटा विपत्ती पलवी आल्या गेल्याचा आदर करी। तृष्णीता जल भुकेल्या भाकरी उघड्यास बसाया ओसरी देता श्रीहरी तुष्टेल कोणाही बोल बोलो शंभर। स्वये नेदीं कटु उत्तर। धरितां सहिष्णुता निरंतर। सुख अपार लाधेल दुनिया झालिया इकडची तिकडे। आपण क्वावे न मागे पुढे। ठायीच निश्चल राहून रोकडे कौतुक तेवढे पहावे जैसे जो करील तैसे भरील अमोल हे बोल बाबांचे प्रेमाने जगावे.

आजच्या नव्या पिढीला साईसंदेश हा नक्कीच गुणकारी व मार्गदर्शन ठरणार आहे. वरील उपदेश वाचा. चिंतन करा. निराश होऊ नका. मार्ग जरूर सापडेल.

साईपासून क्षणही विभक्त! तो काय होईल साईभक्त!

दिवाळी अंक १९८६

भक्तांच्या विविध अनुभवांनी भरगच्च असा दिवाळी अंक १ नोव्हेंबर रोजी प्रकाशित होईल. पृष्ठे १२८, किंमत २ रु.

मुख्यपृष्ठावर श्री बाबांचे नयनमनोहर संग्राहाचित्र.

..... आणि इच्छा पूर्ण झाली

— व.दा. वेदक
मालाड (पूर्व), मुंबई नं. ९७.

सन १९७९ च्या डिसेंबर महिन्यात शिरडीच्या ईश्वरास प्रथम पहाण्याचा योग आला. श्री दासगणूकत 'स्तवनमंजरी मध्ये मलपृष्ठावर समाधीवर टाकण्यात येत असलेल्या गलेफाचे मोजमाप दिलेले आहे. त्याप्रमाणे शिरडीस जाण्या अगोदरच मी गलेफा समाधीवर पांघरण्याचा संकल्प केला होता. परंतु शिरडीत गलेफ तयार मिळाला नाही. चादरी मात्र बाजारात भरपूर प्रमाणात उपलब्ध होत्या. या गोष्टीची काहीच कल्पना नसल्यामुळे आपण पुढील शिरडी यात्रेस स्वतः गलेफ तयार करून थोडेसे भरतकाम करून समाधीस अर्पण करू, असा मनाशी संकल्प केला. मात्र त्यावेळी मनास खंत वाटल्या वाचून राहिली नाही.

पुढे १९८२ मध्ये शिरडीस जाणे झाले. त्यावेळी रात्री ११ च्या मुंबई-शिरडी एस.टी. बसने गेलो, ते सकाळी ६। वाजता तेथे पोहचलो, आणि तसेच अभिषेकाच्या तिकीटासाठी रांगेत उभे होतो. परंतु मर्यादित तिकीटाविक्री संपल्यामुळे आम्हास अभिषेकाची तिकीटे मिळाली नाहीत. त्यामुळे समाधीजवळ जाण्यास मिळणार नाही आणि सोबत नेलेला गलेफ वजा चादर समाधीवर पांघरण्यास मिळणार नाही यामुळे मन विष्णु झाले. आम्ही ग्रातःविधी आटोपून पूजासाहित्य घेऊन केवळ दर्शनाच्या रांगेत उभे होतो. समाधीजवळ गेल्यावर पुजाच्याने विचारले की, हा गलेफ समाधीस स्पर्श करून परत हवाय का? का समाधीस अर्पण करावयाचा आहे? मी उत्तरलो, मला समाधीस अर्पण करावयाचा आहे. त्यावर पुजारी म्हणाले, संस्थानाच्या कार्यालयात जाऊन जमा करा. यामुळे मनाची व्यथा अधिकच वाढली. धड समाधीवर पांघरण्यासही मिळाले नाही, धड पांघरलेली पहावयासही मिळाली नाही तर गलेफ वजा चादर काय उपयोगाची? अशी मनात शंकेची पाल चुकचुकली. परंतु थोड्या वेळाने संध्याकाळी ते निटसे आठवत नाही पण पुन्हा आम्ही समाधीमंदिरात गेलो तो काय महत् आश्र्य! पुजारी दोन बाजूला दोन भक्तगणांच्या चादरी घालत होते आणि काढत होते. परंतु मी नेलेला गलेफ मात्र माझ्या समक्ष समाधीवर टाकला आणि तिथे मी जवळजवळ १० मिनिटे उभा होतो तिथपर्यंत तो बदलण्यात आला नाही. हे मी माझे मित्र श्री. एस.वाय. पिळणकर यांच्या दृष्टीस आणून दिले. मनी खूप आनंद झाला. शिरडीच्या ईश्वराने जणू माझी इच्छा जाणून पूर्ण केली. यावेळी हृदय दाटून आले.

हेचि दान देगा देवा तुझा विसर न व्हावा ॥

शिरडीवृत्त

जुलै १९८६

या महिन्यात गुरुपौर्णिमा उत्सवाकरिता श्री साईबाबांचे दर्शनासाठी आलेल्या साईभक्तांची तसेच पंढरपूर यात्रेस जाणारे व पंढरपूरहून येणारे अशा साईभक्तांची खूपच गर्दी झाली होती. हा उत्सव रविवार दि. २०-७-८६ ते मंगळवार दि. २२-७-८६ पर्यंत ३ दिवस समाधी मंदिरात मोठ्या थाटाने साजरा झाला. नामांकित कलाकार सर्वश्री आनंदराव आढाव, आनंद संगीत विद्यालय कोपरगांव, श्री. दिंगंबर दामले, सौ. सुनिती केळकर पुणे, श्री. जयवंत कुलकर्णी, मुंबई वर्गारे कलाकारांच्या हजेन्या झाल्या. ह.भ.प. गंगाधर बुवा व्यास, डोंबिवली यांची कीर्तने झाली.

गुरुपौर्णिमा उत्सव, पहिला दिवस - रविवार दि. २०-७-८६ रोजी पहाटे ५ वा. मंदिर उघडले. ५.१५ वा. काकड आरती झाली. सकाळी ६ वा. श्रीच्या फोटोची व पोथीची मिरवणूक समाधी मंदिरातून गुरुस्थानमार्गे द्वारकामाईत गेली. त्याठिकाणी साईचरित्र अध्यायवाचनास सुरुवात झाली. श्रीचे स्नान, अभिषेक, पूजा, आरती झाल्यानंतर दुपारी ४.३० ते ६.३० पर्यंत ह.भ.प. गंगाधर बुवा व्यास, डोंबिवली यांचे कीर्तन झाले. रात्री ७.३० ते ९.०० पर्यंत आनंद संगीत विद्यालय, कोपरगांव; श्री. आनंदराव आढाव सर, कोपरगांव यांचे सुश्राव गायन झाले. रात्री ९.१५ वा. श्रीच्या पालखीची मिरवणूक निघाली. पालखीस आकर्षक विद्युत रोषणाई करण्यात आली होती. रात्री ११.०० वा. गावातून पालखीची मिरवणूक परत आल्यानंतर शेजारती झाली.

उत्सवाचा मुख्य दिवस - सोमवार दि. २१-७-८६ रोजी पहाटे ५ वा. मंदिर उघडले. उत्सवाचा मुख्य दिवस असल्यामुळे साईभक्तांची गर्दी बरीच होती. ५.१५ वा. काकड आरती सुरु झाली. ६ वा. श्रीच्या फोटोची व पोथीची अध्यायवाचन समाप्ती मिरवणूक द्वारकामाईतून गुरुस्थानमार्गे समाधी मंदिरात आली. त्यानंतर श्रीचे मंगलस्नान झाले. नित्याचे कार्यक्रमाव्यतिरिक्त दुपारी ४.३० ते ६.३० पर्यंत ह.भ.प. गंगाधर बुवा व्यास, डोंबिवली यांचे कीर्तन झाले.

सायंकाळी ७.३० वा. धूपारती झाल्यानंतर रात्री ९.१५ वा. श्रीच्या रथाची मिरवणूक समाधी मंदिरातून वाढांचे गजरत निघाली. सनई, चौघडा, टाळ, मृदूंग, गायन, भजन, रहता बॅण्डपथक, कोपरगांव चौघडा नगार, पुणे येथील मयूर बॅण्ड व न्यू गंधर्व बॅण्डपथक, डफ, ढोल अशा थाटात लाईटने सुशोभित केलेला रथ संस्थानचे गुरुस्थान नजीक आला. त्या ठिकाणी संस्थान कर्मचारी, साईभक्त व ग्रामस्थ यांनी गारुड-भारुड कार्यक्रम केले. गारुड-भारुड कार्यक्रमात सर्वश्री तुकाराम परदेशी, एकनाथ पाटील कोते, किसन हनमंता पा. गोंदकर, शिरडी यांनी भाग घेतला. पुण्याचे सिने कलाकार श्री. रघुनाथ सांडभोर यांनी नकला व भारुड कार्यक्रम केले. त्यानंतर रात्री १२.३० वा. रथ मिरवणूक समाधी मंदिरात आली. मिरवणुकीर्तील भक्त कलाकारांच्या कार्यक्रमात सामील

झाले. सकाळी ६ वाजेपर्यंत कलाकारांच्या हजेच्या (जागर) झाल्या. साईभक्तांना दर्शनासाठी मंदिर रात्रभर उघडे ठेवण्यात आले होते.

उत्सवाचा सांगता दिन - मंगळवार दि. २२-७-८६ रोजी सकाळी ६ वा. श्रीचे मंगलस्थान झाले. ७.३० ते ८.३० पर्यंत गुरुस्थान येथे स्फ्राभिषेक झाला. १०.३० ते १२.३० पर्यंत ह.भ.प. गंगाधरबुवा व्यास, डोंबिवली यांचे कलाकारीर्तन झाले. दहीहंडी कार्यक्रम झाल्यावर माधान्ह आरती झाली व साईभक्तांना तीर्थप्रसाद वाटण्यात आला. रात्री ७.३० ते ९.४५ पर्यंत श्री. दिग्बर दामले व सौ. सुनिती केळकर, पुणे यांचे गायन झाले. १० वा. शेजारती झाली व उत्सव समाप्त झाला.

काही कलाकारांनी श्रीच्या पुढे हजेरी दिली ती खालीलप्रमाणे —

कीर्तन - १) ह.भ.प. मधुकर गणेश सुर्यवंशी, संस्थान गवई यांची कीर्तने एकादशी व महत्त्वाचे दिवशी झाली. २) ह.भ.प. गंगाधर बुवा व्यास, डोंबिवली. ३) ह.भ.प. दत्तमहाराज दर्भे, नागपूर. ४) ह.भ.प. तुकाराम बुवा परदेशी, शिरडी. ५) ह.भ.प. मनोहर दत्तत्रय अवचट, बारामती.

प्रवचन - ह.भ.प. लक्ष्मण महाराज वाकचौर, शिरडी.

भजन, गायन, वादन इ. - १) श्री. सुधाकर नारायण कामटेकर, वडाळा २) श्री. एम्.बी. रोकडे, बिलासपूर ३) श्रीमती संतोष विजय, दिल्ली ५) श्रीमती वेंकटाचलम् ५) श्री. शाहू भोसले, मुंबई ६) श्री. विघुत नाईक, मुंबई ७) श्री. आर.आर. सुपेकर, देवास ८) श्री. राजन फटेल, सायन ९) सौ. अनुसयाबाई कडूकर, यवतमाळ १०) श्री. मारुतराव पीठो ११) श्री. लक्ष्मण तुकाराम जाधव, मुंबई १२) श्री. रमाकांत देवीदास जोशी, नांदेड १३) श्री. गंगाधर जाधव, पुणे १४) रेखा मडावी, नगर १५) श्री. अनंत पांचाळ, मुंबई १६) सौ. कविता मडावी, नागपूर १७) वनिता गवस, मुंबई १८) श्री. अनिल बाईल, मुंबई १९) श्री उदय बाईल २०) प्रमोदिनी बाईल २१) श्री. मनोहर घडसे २२) श्री. सुरेश धुमाळ, मुंबई २३) वैशाली जाधव २४) श्री. राजेंद्र जाधव, पुणे २५) श्री. जितेंद्र जाधव २६) श्री. देवेंद्र देवळकर २७) सुलभा गोरीवले, पुणे २८) श्री. कैलास मडावी, नगर २९) श्री. रमेश मडावी ३०) श्री. धनंजय उड्के ३१) वंदना वपार, पुणे ३२) कुंदा मसूरकर ३३) श्री. दत्ता भोसले, बडोदा ३४) श्री. दिलीप सावंत, मुंबई ३५) श्री. गोविंदराव कदम, पुणे ३६) श्री. श्रीराम सातङ्कर, मुंबई ३७) श्री. अनंत राणे ३८) शिवाजी तुकाराम धुमाळ, शिडी ३९) आनंदसंगीत विद्यालय, कोपरगांव द्वारा श्री. आनंदराव आढाव ४०) श्री. बाबूराव नरोडे ४१) श्री. विकास किलोस्कर ४२) प्राध्यापक घैसास ४३) मोहिनी वैद्य ४४) माधवी गुजराथी ४५) रत्ना जाधव ४६) विद्या जोशी ४७) वर्षा जोशी ४८) भावना पुरेहित ४९) सुजाता वाबळे ५०) राणी भोकरे ५१) श्री. अनंत जोशी ५२) रविंद्र पिंगळे ५३) श्री. वसंतराव भावसार ५४) भारती गोदा ५५) जयश्री मुंडा ५६) श्री. मु.ब. निबाळकर, मुंबई ५७) सौ. प्रमिला निबाळकर ५८) श्री. एम्.जी. सोनावणे, बडोदा ५९) श्री. रघुनाथ बाबूराव सांडभोर, पुणे ६०) श्री. गणपत बाळाजी जाधव,

शिर्डी ६१) श्री. दत्तात्रेय एन. भोसले, बडोदा ६२) श्री. सुरेश लोणकर, पुणे ६३) श्री. ज्ञानोबा जगन्नाथ नागरकर, पुणे ६४) श्री. महादेव ग्यानुजी दैठणकर, पुणे ६५) श्री. नारायण राहुरकर, पुणे ६६) श्री. दत्तात्रेय विठ्ठल घाग, घाटकोपर ६७) श्री. नित्येन कोरगांवकर, मुंबई ६८) श्री. भोलानाथ समेत, मुंबई-गिरगांव ६९) श्री. भास्कर य. वराडकर ७०) श्री. रघुवीर शांताराम मिराणे, शिर्डी ७१) श्री. चंद्रशेखर गाडगीळ, पुणे ७२) श्री. चंद्रकात बी. बाईत, मुंबई ७३) श्री. दिलीप सावंत, मुंबई ७४) श्री. विजय मालवणकर ७५) श्री. जयवंत कुलकर्णी आणि पार्टी, मुंबई ७६) श्री रामदास समग्रस्थकर, मगरुळ ७७) श्री. मल्लेश ७८) श्री. अरविंद म्हात्रे ७९) श्री. शंकर विश्वास ८०) श्री. यशवंत गव्हाणकर ८१) श्री. बबन मांडवकर ८२) श्री. बबन शेळके ८३) श्री. संजय परळकर ८४) श्री. महेंद्र गोखले ८५) श्री. ज्ञानोबा तात्या वाढेकर, शिर्डी ८६) श्री. अनिल उत्तरवार, नांदेड ८७) श्री. जगन्नाथ तालकुकुले, नांदेड ८८) श्री. विजय पत्तेवार ८९) श्री. अप्पा सावंत, मुंबई ९०) श्री. सखाराम गुरुव, बेट-कोपरगांव ९१) कु. कविता मडावी, नागर ९२) श्री. वामनराव टाकसाळ, पुणतांबा ९३) श्री. राजकुमार बार्शीकर, पुणे ९४) श्री. राजा रंगनाथ देशपांडे, पुणे ९५) श्री. विश्वास द. साळूंखे, कोल्हापूर ९६) श्री. चंद्रशेखर जाधव, विजापूर ९७) श्री. सुभाष पोरवाल ९८) श्री. प्रकाश खैरमोडे ९९) श्री. रावसाहेब देशमुख, अमरावती १००) श्री. शिवराम बिंडवे, संगमनेर १०१) श्री. अजित कुलकर्णी, पुणे १०२) श्री. गोविंद लोणकर, पुणे १०३) कुमार शेखर नटवर विसपुते, शिर्डी १०४) श्री. नाथा सोनावणे, वैजापूर १०५) श्री. नाना गवते, विटावा १०६) शाहीर कुमा कुलकर्णी, पाथर्डी १०७) सौ. व्ही.आर. कोळवी १०८) श्री. विश्वास जोशी, पुणे १०९) श्री. शेख पटेल, अस्तगांव ११०) श्री. इ.जी. कडाले, वैजापूर १११) श्री. बी.एन. कुलकर्णी, वैजापूर ११२) श्री. सिद्धेश्वर पीसे, बारशी ११३) श्री. बालमधाई सत्यद, राहता ११४) श्री. स्वरमुनी सदाशिवराव जाधव, पुणे ११५) श्री. दिगंबर भातोडे, राहता ११६) श्री. शशिकांत जोशी, राहता ११७) श्री. अशोक आढाव, पुणे ११८) श्री. वसंत दामोदर रासवे ११९) श्री. पी.पी. कठाळे १२०) श्री. मंहादेव तुपे १२१) श्री. रामकृष्ण सालकर १२२) श्री. देवेंद्र देवळकर, पुणे १२३) न्यू. गंधर्व ब्रास बॅण्ड, पुणे १२४) मयूर ब्रास बॅण्ड, पुणे १२५) श्री. चतुर्धन नागरे, शिर्डी १२६) श्री. रघुनाथ नागरे, शिर्डी १२७) श्री. बारावकर काका १२८) श्री. मधुकर निवृत्ती भालेराव, शिर्डी १२९) श्री. शांताराम मिराणे १३०) श्री. वसंतराव हाटकर १३१) श्री. आल्हाद सुमंत हाटकर १३२) श्री. नरहर बुवा व्यास, डोबिवली १३३) श्री. विजय बांदेकर, मुंबई १३४) श्री. प्रदीप रघुनाथ गिरप १३५) श्री. सुरेश गोस्सावी १३६) श्री. शशिकांत ए.दुळवी १३७) श्री. सतीशराव १३८) श्री. बारकूरेठ मांडवकर १३९) श्री. सुरेश ग. अंजलेकर १४०) श्री. सुभाष कांबळी १४१) श्री. विलोस महाडीक १४२) श्री. अरविंद पवार १४३) श्री. सिद्धेश्वर वारकरी सांप्रदाय, श्री. वामन रामराव भाकरे, अमरावती १४४) श्री. सुरजराव, छोटीछापरी-राजस्तान १४५) श्री. दौलतराव १४६) कॅटन गोपाळ शेषी, साकरवाडी १४७) श्री. एस.एस. वाघ, साकरवाडी

१४८) श्री. एस.ए. पटेल, साकरवाडी १४९) श्री. आंबोडकर एम.आर., लक्ष्मीवाडी १५०) श्री. बी.व्ही. काळपांडे, रावळगांव १५१) श्री. एस.एल. राठी, कोपरगांव १५२) श्री. एस.बी. जोतेकर, कोपरगांव १५३) श्री. एस.एस. कोटस्थाने, शिर्डी १५४) माठ सुरक्षा अधिकारी १५५) सौ. अनुराधा पिपळगांवकर, पुणे १५६) ओंकार विलास परळकर, मुंबई १५७) श्री. विवेक मुळे, मुंबई १५८) श्री. प्रदीप रासने, अहमदनगर १५९) श्री. दिगंबर दामले, पुणे १६०) सौ. सुनीती केळकर, पुणे १६१) श्री. परशुराम बापट, १६२) श्री. शशिकांत पुराणिक १६३) श्री. मनोहर केतकर १६४) श्री. शंकर घाणेकर १६५) श्री. महेश सावळेकर १६६) श्री. नंदू चव्हाण १६७) श्री. केदार म्हात्रे १६८) श्री. दीपक राठोड १६९) श्री. माणिक साळी, शिर्डी १७०) श्री. ओंकार पिराजी पवार, शिर्डी १७१) श्री. विनायक ग्यानबा दैठणकर, पुणे १७२) श्री. मनोहर दत्तात्रय अवचट, बारामती १७३) श्री. दामूअण्णा महादेव दळवी, श्रीरामपूर १७४) श्री. शाहूराम भगवंतराव भोसले, साईधाम १७५) श्री. नवुशेक के. इराणी, मुंबई १७६) डॉ. देवीप्रसाद खंडेराव खरवंटीकर, अहमदनगर १७७) प्रा. मधुसुदन बोपडीकर, नागर १७८) श्री. पाठक गुरुजी, नागर १७९) श्री. रामचंद्र जगन्नाथ कवळे, पिंखडे १८०) ज्योत्स्ना उषा मंजिरी, हैदराबाद १८१) श्री. बंडोपेत सोलापूरकर, (हळदे) पुणे.

हवापाणी - शिरडी येथील हवापाणी उत्तम असून रोगराई काही नाही.

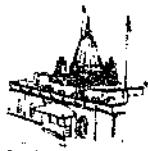
आँगस्ट १९८६

या महिन्यात श्रींच्या दर्शनासाठी साईभक्तांची गर्दी नेहमीप्रमाणे होती. काही कलाकारांनी श्रींच्या पुढे हजेरी दिली ती खालीलप्रमाणे —

कीर्तन - १) ह.भ.प. मधुकर सर्यवंशी, संस्थान गवई यांची कीर्तने एकत्रदशी व महत्वाच्या दिवशी झाली. २) ह.भ.प. दत्तात्रय महाराज गाडेकर, पारेगांव. ३) ह.भ.प. शुक्लेश्वर महाराज, खेडलेझुंगे, निफाड. ४) ह.भ.प. दिगंबर गोपाळ धुगुडे, पुणे. ५) ह.भ.प. विश्वनाथ महाराज सहाणे, सुराळा, वैजापूर.

प्रवचन- १) ह.भ.प. लक्ष्मण महाराज वाकचौर, शिर्डी. २) ह.भ.प. पोपट रामराव घोडके, शिऊर.

भजन, गायन, वादन, इ.- १) श्री. कवेश्वर ब्राह्मण गडक, पारेगांव २) श्री. काशीनाथ यादव बिडवे ३) डॉ. बी.जी. पंड्या, उल्हासनगर ४) सौ. ज्योती मनुजा ५) श्री. चाँद मनुजा, मुंबई ६) कु. मीना मनुजा ७) श्री. तुकाराम खुशालचंद परदेशी, शिर्डी ८) श्री. हनुमान भजनी मंडळ, इचलकरंजी ९) श्री. रत्नलाल महावीर शर्मा, नागपूर १०) विजयालक्ष्मी मलानी, ११) इंद्रा छाधा, १२) श्री. श्रीपाद बाळकृष्ण थेटे, १३) श्री. आश्विनकुमार पंड्या, पुणे १४) श्री. चंद्रकांत काभत, पुणे १५) श्री. मनोजकुमार पंड्या, पुणे १६) श्री. साईनाथ भजनी मंडळ, द्वारा तुळशीराम निवृत्ती पा. गोदकर, शिर्डी १७) श्री. आर.व्ही. राजन, दिल्ली १८) श्री. एम. कृष्णा, हैदराबाद १९) श्री. पोपट रामराव घोडके, शिऊर २०) पद्मशाली मार्कंडेय भजनी मंडळ, शंकरराव सापा, पुणे

२१) श्री. सतीश वासुदेव काळे २२) स्वामी प्रेमगोविंद, पुणे २३) श्री. चंद्रकांत अत्रे
 २४) श्री. अभय कुलकर्णी २५) श्री. शिवलकर २६) श्री. रमेश गुलानी, पुणे २७) श्री.
 राजलिंग करमपुरी २८) श्री. शोभा जे.एस. शास्त्री, हैदराबाद २९) श्री. जे.एस. शास्त्री,
 हैदराबाद ३०) श्री. रामदास आनंद पाटील, दादर ३१) श्री. रमेश तुकाराम बेगरुट,
 पुणे ३२) श्री. एन.बी. नारायण स्वामी, बंगलोर ३३) श्री. वसंत दत्तात्रय फुलंब्रीकर,
 वांद्रा ३४) श्री. दत्तात्रय रघुनाथ विशाल, वांद्रा ३५) श्री. दिनकर केशर वळणकर,
 गोरेगांव ३६) श्री. भोलानाथ समेत, मुंबई ३७) श्री. शत्रुघ्न मांजरेकर, मुंबई ३८) श्री.
 चंद्रशेखर गाडगीळ, पुणे ३९) श्री. गोविंद प्रसाद, मुंबई ४०) श्री. अशोक गुजाळ,
 शिरडी ४१) श्री. ज्ञानेश्वर वैद्य ४२) मालिनी कपिलेश्वरी, मुंबई ४३) श्री. राजकुमार
 कपिलेश्वरी ४४) सौ. भागीरथीबाई आंबादास देवरे.

स्वराज्य प्राप्ती दिन - सालाबाद प्रमाणे शुक्रवार दि. १५ ऑगस्ट १९८६ रोजी
 स्वांतंत्र्यदिना निमित्त श्री साईबाबा संस्थान शिर्डी तर्फे मा. कार्यकारी अधिकारी श्री. रा. द.
 बने साहेब यांच्या शुभहस्ते ध्वजवंदन कार्यक्रम झाला. कार्यक्रमास संस्थान कर्मचारी,
 श्री साईधाम हायस्कूल बॅण्डपथक, शिक्षक, विद्यार्थी, विद्यार्थिनी, होमगार्डस, पोलीस,
 प्रतिष्ठित ग्रामस्थ मंडळी, साईभक्त, पाहुणे उपस्थित होते. कार्यक्रम संपल्यानंतर सर्वांना
 चहापान देण्यात आले व मुलांना खाऊ वाटण्यात आला. रत्ने श्रीचे कळसावर रोषणाई
 करण्यात आली होती.

हवापाणी- शिरडी येथील हवापाणी उत्तम असून रोगराई काही नाही. पावसाचे प्रमाण
 कमी आहे.

नाम तुझे गोड साई!

नाम तुझे गोड साई, नाम तुझे गोड^१
 त्या नामाने रात्रंदिन मज लायिले वेड ॥ १ ॥
 श्रद्धा आणि सबुरी हिच तुझ्या उपदेशातील खरी माधुरी
 सेवुनिया झाले मी धन्य सबाहा अंतरी ॥ २ ॥
 दर्शन मज घावे साई, हिच एक आस ऊरी
 सगुण साक्षात रूपे मज भेट एकदा तरी ॥ ३ ॥
 कित्येकाना उद्धरूनी ल्वा नेले भवपार
 साई माऊली कृपा करी मज दीनावर ॥ ४ ॥
 कधी न घडो विस्मरण मम तव चरणाचे
 सतत आम्हा रक्षी साई तुझ्या आशीर्वचे ॥ ५ ॥

— सौ. कुन्दा रमेश गोडे,

‘श्रेयस’ १०९, ११०,
 श्रीकृष्ण नगर, बोरीबली (पूर्व),
 मुंबई - ४०० ०६६.

श्री साईबाबा संस्थान, शिरडी
श्री साईबाबा संस्थान प्रकाशित पुस्तकांची यादी

अनु. पुस्तकाचे नंव	भाषा	किमत	पैकिंग व पोस्टेज
१. श्री साई चरित्र	मराठी	३४-५०	६-००
२. —"—	इंग्रजी	२०-००	४-२५
३. —"—	हिन्दी	१६-००	४-२५
४. —"—	कन्नड	१०-००	४-००
५. —"—	तेलगू	१४-५०	५-२५
६. —"—	तामिळ	१२-००	४-५०
७. —"—	सिंधी	२२-००	४-५०
८. गुजराथी पोथी	गुजराथी	३१-००	६-००
९. श्री साईलिलामृत	मराठी	७-५०	४-००
१०. —"—	गुजराथी	४-२५	४-००
११. अवतार व कार्य	मराठी	६-५०	४-००
१२. स्तवन मंजिरी	मराठी	०-३०	३-५०
१३. —"—	गुजराथी	०-३०	३-५०
१४. सगूणोपासना	मराठी	०-७०	३-५०
१५. चार अध्याय	मराठी	१-२५	३-५०
१६. सगूणोपासना	सिंधी	१-२५	३-५०
१७. सचित्र साईबाबा	इंग्रजी	३-४०	३-५०
१८. मुलांचे साईबाबा	मराठी	१-५०	३-५०
१९. —"—	इंग्रजी	२-००	३-५०
२०. —"—	तेलगू	२-५०	३-५०
२१. —"—	गुजराथी	१-५०	३-५०
२२. गाईड टू होली शिरडी	इंग्रजी	१-५०	३-५०
२३. —"—	मराठी	१-५०	३-५०
२४. —"—	गुजराथी	१-५०	३-५०
२५. तेलगू पुजाविधि	तेलगू	१-५०	३-५०
२६. रुद्राध्याय	मराठी	०-९०	३-५०
२७. साईबाबा ऑफ शिरडी बाय प्रधान	इंग्रजी	३-००	३-५०
२८. साईबाबा ऑफ शिरडी बाय. पी. भरुचा	इंग्रजी	६-५०	४-००

श्री साईबाबा संस्थान शिरडी

फोटोंची यादी

अनु. फोटोचे नाव	साईज	किंमत	पोस्टेज व पैकिंग
१. आशिर्वाद फोटो	१४" x २०"	१-८५	३-५०
२. —"—	१०" x १४"	१-७५	३-५०
३. —"—	१०" x १२"	१-५०	३-५०
४. —"—	७" x २०"	०-६०	३-५०
५. —"—	५½" x ६½"	०-३५	३-५०
६. —"—	४" x ५"	०-३०	३-५०
७. —"—	२" x ३"	०-२०	३-५०
८. दगडावर बसलेले साईबाबा (रंगीत)	१४" x २०"	१-८५	३-५०
९. " " (काळ्यापांढरा)	१४" x २०"	०-८५	३-५०
१०. दगडावर बसलेले साईबाबा (रंगीत)	३½" x ५½"	०-६०	३-५०
११. द्वारका माई (रंगीत)	१७" x २२"	५-७५	३-५०
१२. —"—	१४" x २०"	१-६०	३-५०
१३. —"—	१०" x १४"	१-२५	३-५०
१४. समाधी फोटो	१३" x ९"	१-१५	३-५०
१५. —"—	८" x ६"	०-७५	३-५०
१६. —"—	४" x २½"	०-९०	३-५०
१७. कॅमेरा फोटो (रंगीत)	९" x १२"	१-६५	३-५०
१८. ऑफसेट फोटो	९" x १३"	१-५०	३-५०
१९. —"—	५" x ७"	०-४०	३-५०
२०. दगडावर बसलेले बाबा (निळा)	९" x १२"	०-७५	३-५०
२१. मूर्ती फोटो (बुस्ट)	३¾ x ४½"	०-३५	३-५०

मुद्रक : श्री. ए.म.डी. राजन, गीता ऑफसेट, बी-२३ रॉयल इंडस्ट्रियल इस्टेट,
नायगांव क्रॉस रोड, बळाळा, मुंबई ४०० ०३१.

संपादक व प्रकाशक : श्री. रा. द. बन्ने, साई निकेतन

डॉ. आंबेडकर मार्ग, खोदादाद सर्कल जवळ, प्लॉट नं. ५०४ बी. दादर मुंबई ४०० ०१४.

श्री

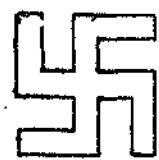
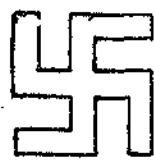
नालंदा दिसंवर १९४८। भारत सरकार

नालंदा

प्रस्तुति विषयक

प्रधान सचिव श्री गोदावरी
गवर्नर एवं शाही

नोव्हेंबर-डिसेंबर १९८६

श्री साईबाबा शिरडी

श्रीसाईबाबा संस्थान.
शिरडीचे अधिकृत मासिक

संपादक

श्री. र. द. बन्ने

कार्यकारी अधिकारी श्रीसाईबाबा संस्थान शिरडी

: कार्यकारी संपादक :

प्रा. सौ. इंदिरा खेर
एम.ए. पी.एच.डी.
(इंग्रजी आवृत्ती)

श्री. सदानंद चेदवणकर
(मराठी आवृत्ती)

वर्ष ६५ वे]

दिपावली अंक भक्त अनुभव विशेषांक

अंक ८ व ९

किंमत २ रु.

दूरध्वनी क्रमांक ४१२२५६१

: कार्यालय :

"साईनिकेतन", प्लॉट नं ८०४ बी, डॉ. आंबेडकर रोड, दादर, मुंबई-४०० ०१४.

वार्षिक वर्गणी रु. १०/- (ट.ख. सह) किरकोळ अंक १ रु. फक्त.

श्री साईबाबांच्या संदेशाचा जगभर प्रसार करणे हे
श्री साईलीलाचे मुख्य उद्दिष्ट आहे.

श्रीसाई वाचस्पती

काम, क्रोध, लोभ जपॣ।
ही नरकाची द्वारे तंत।
याचे पार्या आत्मविनाशन।
यदर्थ निक्षून त्यागावै ॥ १५० ॥

परम दयाळू साई समर्थ।
साधावया धजुहितार्थ।
तदत्तलागी दक्षिणा नगत।
शिक्षणही देत त्यागावै ॥ १५१ ॥

दक्षिणेची काय किमत।
साधावया गुरुवचनार्थ।
प्राणही द्यावया नाहीं जो उद्यत।
तयाचा परमार्थ कायसा ॥ १५२ ॥

खरेच भक्त कल्याणावीण।
बाबास काय दक्षिणेचे कारण।
स्वयें तयांचे नव्हते जीवन।
अवलंबून दक्षिणेवरी ॥ १५३ ॥

पोटासाठीं भिक्षा मागत।
दक्षिणेपोटीं नव्हता स्वार्थ।
दक्षिणादाने शुद्ध चित।
व्हावेत निजभक्त हा हेत ॥ १५४ ॥

श्रीसाईसच्चरित अध्याय १४ वा

ही दिवाळी व नूतन वर्ष आमच्या
सर्व भक्तांना, वाचकांना, हित-
चिंतकांना सुखाची, समाधानाची
व उत्कर्षाची जावो हीच शुभेच्छा

मामिकात प्रकाशित झालेल्या लेखातील
नतांशी सपादक सहमत आहेतच असे नाही

दिवाळी अंकाचे मानकरी — १९८६

अनुक्रमणिका

क्रमांक	लेखाचे नाव	लेखक/लेखिका	पृष्ठ
		क्रमांक	
१	सपादकीय		५
२	श्री साईनाथांचा शरणार्थी	— श्री वि. दा देर	१०
३	दुखद प्रसंग आणि बाबानी मला काय शिकविले?	— डॉ. सु. य. निशाळकर	१६
४	श्री साईबाबाच्या हयातीत माझ्या वडिलांना आलेले अनुभव	— सौ. शोभना पालकर	१८
५	अन् हृदयाची हालचाल पुन्हा चालू झाली	— श्री. सूर्यकांत चंचे	१९
६	सारे जीवन साईमय झाले। माझ्या सदनी साईनाथ आले	— सौ. संगीता गोडबोले	२१
७	भक्त कैवारी श्री साईबाबा	— डॉ. अनत एस. शिंदे	२३
८	मृत्तिमंत भगवान श्री साईबाबा	— कु. माधुरी कोवेकर	२३
९	आई, आजोबा कुठे गेले ग?	— डॉ. श्रीपाद पुरुषेकर	२५
१०	कृपा दृष्टीचे फळ	— सौ. नंदिनी नाडकर	२८
११	अन् मी लेखक-कवि संमेलनात सहभागीही झालो	— डॉ. अनिल मोरे	२९
१२	काय हा साईचा चमत्कार	— कु. राजश्री नाईक	३१
१३	मुलाचा ताप उतरला	— श्री. पी. डी. काळे	३२
१४	साई तारी त्यास कोणी मारी	— सौ. शुभांगी सावंत	३२
१५	जशी श्रद्धा तसा अनुभव	— श्री. विजयसिंह परदेशी	३३
१६	साईमाऊली हाकेला धावली	— भारती लवेकर	३५
१७	अंतर्जनी श्री बाबा	— श्री. सूर्यकांत गर्जे	३५
१८	भाव तेथे देव	— सौ. निर्मला राजे	३६
१९	ही तर साईचीच लीला	— श्री. किशोर शिवलकर	३७
२०	शरण मज आला आणि वाया गेला, दाखवा दाखवा ऐसा कोणी!	— सौ. सुशिला नानिवडेकर	३८
२१	जया मनी जैसा भाव, तथा तैसा अनुभव	— सौ. भारती चव्हाण	३९
२२	व्यक्त	— श्री. दत्ता ग. माने	४०
२३	थंबा बाबा मी आलो	— सौ. अस्मिता दांडेकर	४१
२४	मला श्रद्धा मिळाली	— सौ. अश्विनी चीपकर	४१

क्रमांक	लेखाचे नाव	लेखक/लेखिका	पृष्ठ क्रमांक
२५	जया मनी जैसा भाव	— श्री. शिवाजी जाधव	४३
	तया तैसा अनुभव	— सौ. शोभा देशपांडे	४४
२६	श्री साईबाबांनी केलेला चमत्कार	— श्री. नंदू पाटील	४५
२७	श्री साईनी काळाला परतवून लावले	— सौ. तारा कोंडविलकर	४६
२८	जया मनी जैसा भाव	— श्री. शाम जावळकर	४६
	तया तैसा अनुभव	— सौ. अनुराधा पिपळगावकर	४७
२९	बाबांच्या उदीने मुलगा बरा झाला	— श्री. भूषण रेखी	४८
३०	बाबांच्या कृपेने पुनर्जन्म	— सौ. अरुणा कर्णिक	४९
३१	शरण मज आला, आणि वाया गेला	— श्री. एस. जी. सावंत	५०
	दाखवा दाखवा ऐसा कोणी	— सौ. सुनंदा गोसावी	५२
३२	श्री साईनाथांचे अजूनही शिरडीत वास्तव्य	— श्री. प्रकाश सामंत	५३
३३	साईकृपेचा अनुभव	— कु. छाया आ. सापळे	५५
३४	असाही एक अनुभव	— श्री. उ. य. सावंत	५६
३५	असे पुन्हा एकदा साई धावून आले	— सौ. जयश्री घाग	५७
३६	श्री साईची नित्य माझ्या पाठी छाया	— श्री. पा. शं. भुजबळ	५७
३७	बाबांनी मला व बहिणीला नोकरी दिली	— सौ. उषा महाजन	६०
३८	जरी हे शरीर गेलो मी टाकून तरी मी धावेन भक्तांसाठी	— श्री. डब्ल्यू. के. शेलार	६१
३९	श्री साईलीलेचे साक्षात्कार	— श्री. भालचंद्र गंडे	६२
४०	उदीचा प्रताप	— सौ. सिंता सावंत	६३
४१	बाबांच्या कृपेने मुलाचा पुनर्जन्म	— श्री. तुकाराम पोयरेकर	६४
४२	बाबांचे घडता स्मरण, दुखास मिळे विराम	— सौ. लिलावती बिनसाळे	६५
४३	शांतीचा अमोल ठेवा - साईप्रसाद	— श्री. मुकुंद मोरे	६६
४४	एक अनुभव	— श्री. गुरुदास बांबोळकर	६६
४५	बाबा मला द्यावी सोबत	— सौ. निलिमा नाईक	६८
४६	साईकृपेने पास झालो	— श्री. यशवंत भंडारी	६९
४७	एक अनुभव.... अनेक अनुभव		
४८	साईराजा, तुम्हीच माझे कल्पतरु		
४९	श्री दत्तसाई		

क्रमांक	लेखाचे नाव	लेखक/लेखिका	पृष्ठ क्रमांक
५०	श्री साई पोस्टग्रन	— सौ. प्रमिला पगारे	७०
५१	बाबांनी कायम नोकरी दिली	— श्री. देविदास शिंदे	७०
५२	शिरडीचे श्री साईबाबा नवसाला पावले	— श्री. अनिल रिसबूड	७२
५३	श्री बाबांनी मुलाला सुयश दिले	— श्री. मधुसूदन सावंत	७४
५४	साई तारी त्याला कोण मारी	— श्री. दिलीप लांडे	७५
५५	साईबाबांच्या कृपेने टाळेबंदी उठली	— श्री. राजीव नारकर	७६
५६	नित्य मी जिवंत, जाणा हेची सत्य....	— श्री. प्रमोद कोरगांवकर	७७
५७	मला आलेले साईकृपेचे दोन अनुभव	— श्री. वाय. एस. जोशी	७८
५८	साईकृपेने केदारनाथ बद्रीनाथ यात्रा झाली	— श्री. प्रभाकर भालेशव	७९
५९	— साईकृपेने रेडिओ सापडला	— श्री. नारायण मेहता	८०
६०	शिरडीस ज्याचे लागतील पाय....	— श्री. रघुनाथ लाड	८१
६१	विसाव्या शतकातील दिव्य शक्ती	— श्री. विश्वनाथ चव्हाण	८२
६२	जया मनी जैसा भाव....	— श्री. पी. के. साळवी	८४
६३	प्रपंचा घोर पण साईचा आशीर्वाद थेर	— श्री. गणपत परब	८५
६४	साईकृपेने माझ्या नातवंडास जीवदान	— श्री. लक्ष्मण रापतवार	८६
६५	तुमचा मी भार वाहिन सर्वथा....	— श्री. शूरसेन पोवळे	८७
६६	ही कृपा श्री साईबाबांचीच	— श्री. सुनील कुलकर्णी	८८
६७	अघोर प्रसंगातून तूच वाचविलेस	— श्री. प्रमोद रायसोनी	८९
६८	बाबा प्रसन्न असले तर....	— श्री. के. पी. पहाडे	९०
६९	उमा पाठीशी असता साई....	— श्री. अंकुश दळवी	९२
७०	नित्य मी जिवंत....	— श्री. पी. जी. कोरगांवकर	९३
७१	साई तारी त्याला कोण मारी	— श्री. चंद्रशेखर तारु	९४
७२	बाबांची अद्भूत लिला	— सौ. आर. जी. जाधव	९४
७३	श्रद्धा असता साईवरी, फळे मिळती रसाळ गोमटी	— श्री. मोहन केळुस्कर	९५
७४	श्री साईबाबांचे अश्रू	— श्रीमती सिताबाई नाडकर्णी	९५
७५	वात्सल्यभूर्ती आई म्हणजेच श्री साई	— श्री. बाळा नाईक	९६
७६	असता साई पाठीराखा....	— सौ. नीता जाधव	९७
७७	साईनाथांची अगाध लीला	— श्री. मधुसूदन चव्हाण	९९

क्रमांक	लेखक/लेखिका	लेखक/लेखिका	पृष्ठ क्रमांक
७८	साईनाथानी राहगाची खोली बदलून दिली	— सौ. उषा जठर	१००
७९	माझा पहिला अनुभव	— श्री. सोमकांत गांवकर	१०१
८०	देव तरी त्याला कोण मारी	— श्रीमती मनोरमा परळेकर	१०३
८१	मृत्युच्छा दाशहून परतले वस प्रवासी	— श्री. मंजय परळेकर	१०४
८२	उदी प्राणानामुळे आईला होणार त्रास संपला	— सौ. ज्योती कारेकर	१०६
८३	अकलियत अभियेक	— श्री. अनिल रसाळ	१०६
८४	श्री साईबाबा आणि वचने	— श्रीमती उषा रायरोकर	१०८
८५	साईकृपेने वर मिळाले	— एक साईभक्त महिला	१०९
८६	माईनामाचा भाहिभा	— श्री. रामचंद्र कोयंडे	११०
८७	साईबाबाच्या उटीचा प्रभाव	— श्री. लक्ष्मण रायतवार	१११
८८	फुलांचा सुकास दिसन नसतो	— श्री. कृ. व्य. हवालदार	११२
८९	द्याहिणीचे नव्यन झुळले	— गजश्री ग. कुळकर्णी	११३
९०	रखेचा प्रथम वर्ग वाचा आणि मी	— श्री. आशिष कालेवार	११४
९१	विस्कलीत झालेलो वर्कशॉपची घडी साईकृपेने सुरक्षीत	— सौ. विमल परदेशी	११५
९२	वावांनी जिवित व वित हानीपासून वाचविले	— श्री. ललित शृंगारपुरे	११६
९३	मला आलेले साईकृपेचे अनुभव	— सौ. नलिनी डांगे	११७
९४	त्या दिवशी मी सायकल प्रवासास नियालो असतो तर...	— श्री. सोमनाथ कारखानीस	११८
९५	भक्तनिष्ठ श्री संतश्रेष्ठ साईबाबा	— श्री. मधुकर वर्खारे	११९
९६	श्री साई चमल्कार	— सौ. सुमित्रा धुरी	१२०
९७	आईचा दुसरा जन्म	— श्री. सुनिल महाजन	१२१
९८	हा रिक्षा ड्रायव्हर कोण?	— श्री. कृ. भा. देशमुख	१२२
९९	साई माझा पाठीराखा	— श्री. श. ग. सारंगधर	१२३
१००	मागे जे जे त्यास ते ते लाभे	— श्री. सदानंद ल. वाईकर	१२५
१०१	मला आलेले साईबाबाचे दोन अनुभव	— श्री. लक्ष्मण देऊ धुरी	१२६
१०२	साईकृपेमुळे नोकरी मिळाली	— श्री. मधुकर कावळे	१२७
१०३	शिरडीवाले साईबाबा	—	१२८

भक्तांनो,

श्री साईसच्चरिताची नुसती पारायणे नकोत तर....

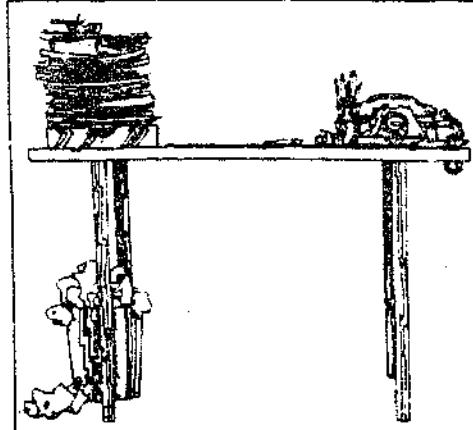
साईभक्तांनो, साईप्रिमीनो, तुम्ही आपल्या घरी आपल्या आवडीने, आदराने, श्रद्धेने श्री साईबाबांची पोथी श्री साईसच्चरित या नावाने प्रसिद्ध आहे, ती आणली असेल. त्या पोथीचे तुम्ही वाचनही केले असेल, त्या पोथीची तुम्ही पारायणे केली असतील. तुम्ही वाचून सप्ताह पण केले असतील. श्रीबाबांची पोथी वाचून तुम्ही एका चांगल्या अध्यात्मिक ग्रंथाचे वाचन केले असे सहाजिक कुणीही म्हणेल.

पण भक्तांनो, नुसती पोथी वाचून काही उपयोग नाही. स्वतः श्री महाराजानी या बाबतीत एका भक्ताची चांगलीच कान उघडणी केली तिचे चिंतन प्रत्येकाने करण्यासारखे आहे.

एकदा बेळगाव नजिकच्या वडगांवी पुढील घटना घडून आली. तेथे जमीन मोजणी करण्याच्या हेतूने एक सदगृहस्थ बरोबरच्या नोकरमंडळीसह गेले. व तिथे त्यांनी मुक्काम ठोकला. त्या गावी एक सत् पुरुष राहात असत. ते मोजणीदार गृहस्थ देवभक्त होते. अगदी तुमच्या आमच्यासारखे! या गावात सत्-पुरुष एक आहेत हे समजताच ते त्यांच्या दर्शनास गेले. त्यांच्याकडे जाऊन त्यांनी साषांग प्रणिपात केला. नित्याप्रमाणे त्या सत् पुरुषाने आशीर्वाद दिला. त्या मोजणीदाराच्या मनाला बरे वाटले. त्या सत् पुरुषाचे हातात त्यावेळी निश्चित दासकृत 'विचार-सागर' हा ग्रंथ होता. तो ते वाचत होता. नमस्कार-चमत्कार होऊन मोजणीदार गृहस्थांनी निरोप घेतला. तेव्हा ते म्हणाले, "हे पहा! माझ्या हातात हा ग्रंथ आहे ना! याचे नाव लक्षात ठेऊन तो आपणही वाचावा. तुमचे मनोरथ परिपूर्ण होतील हे विसरू नका है! पुढे मागे कामाच्या निमित्ताने तुम्ही उत्तर दिशेला जाल त्यावेळी तुमची एका महापुरुषाची भेट होईल. तशी भेट व्हायला भाग्य लागते परंतु तुमच्या भाग्यात ती भेट आहे. पण तुमचे मन काही स्थीर नाही. भेट झाल्यावर ते महापुरुष पुढचा मार्ग तुम्हाला निश्चित दाखवतील, व तुमचे मन निःसंकोच होईल. त्याच्या बोधाभूताने तुमच्या मनाला शांती मिळेल; व तोच शाश्वत सुख समाधानाचा मार्ग आहे. जा मजेत रहा."

वडगांव येथील मोजणीचे कामकाज संपल्यावर त्या गृहस्थांना जुन्नर येथे जायचे होते; म्हणजे मार्गातील बिकट असा नाणेघाट चढून जावयाचे होते. त्या घाटाची चढण फार बिकट आहे. आता काय करायचे? तिकडे जाताना रेड्यांचा उपयोग करीत असत. घोड्याएवजी रेडा! रेड्यावर खोगीर घालायचा व त्यावर स्वार व्हायचे! परंतु रेड्यावर स्वार झाल्यावर आदलत आपटत धक्के खात चढणे चढावी लागत. सर्वांग ठणकत

संपादकीय

बाबा त्यावेळी नेहमी प्रमाणे चाकडीत बसले होते. दोघांनीही जाऊन त्यांचे दर्शन घेतले. बाबांना ओळख करून द्यायची मुळीच गरज नव्हती. बाबा अंतर्जनी. दर्शन घेऊन मोजणीदार एका बाजूस जाऊन बसले. त्यांच्याकडे पाहून बाबा म्हणाले, “कसं काय ठीक आहे ना! तुम्हाला वडगांवला एक कानडी अप्पा भेटले. त्यांनी तुम्हाला सांगितले ते सत्य आहे. परंतु हा मार्ग कठीण आहे. रेड्यावर बसून नाणेघाट चढणे एकवार सुलभ म्हणता येईल. परंतु हा अध्यात्माचा घाट चढून पलीकडे जाणे वाटतं तितकं सुलभ नाही बरं! फार कष्ट घ्यावे लागतात!”

मोजणीदाराला हे सारे ऐकून चांगलीच खूणगाठ पटली. त्यांनी बाबांना पुनरपि साष्टांग प्रणिपात केला व म्हणाले, “बाबा! तुम्हीच माझे रक्षण करणारे आहात. मी तुम्हाला शरण आलो आहे. कृपा करा मज दीनावर!” वास्तविक खेरे पहाता कुठे वडगाव नि कुठे शिरडी. वडगावला कानडी अप्पा भेटले. त्यांच्या हातातील ‘विचार सागर’ ग्रंथही पाहिला व त्यांनीच सांगितले की पुढे लौकरच एका महापुरुषाची भेट होईल त्याप्रमाणे भेटही झाली हे केवळ भाष्य! असे विचार मनात घोळताहेत तोच बाबा म्हणाले, “खंर आहे कानडी आप्पांनी सांगितलं ते! त्या ग्रंथाची किंवा इतर कोणत्याही ग्रंथाची महती कितीही असली तरी त्याप्रमाणे आपल्याकडून आचरण घडले पाहिजे. पुस्तकात लिहिलेलं पुस्तकात राहिलं. विचार सागर ग्रंथाचे महात्म्य तुम्हाला वडगावच्या आप्पांनी सांगितले ते अक्षरशः खेरे आहे. त्याचा आचार कसा करावा? हे शिरडीत कळेल असं त्यांनी सांगितलं ते अगदी बऱोबर आहे. त्याचं असं आहे आपण ग्रंथ वाचावा किंवा ऐकावा. परंतु एकल्यानंतर त्याचे मनन केले पाहिजे. त्याची पारायणावर पारायणे झाली पाहिजेत. मनावर त्याचा चांगला पक्का ठसा उमटला पाहिजे. त्याचा निदिध्यास घेतला पाहिजे. ध्यानी मनी ते विचार घोळून त्याप्रमाणे आचरण घडत गेले पाहिजे. असे घडेल जेव्हा तेव्हाच त्या वाचनाचे सार्थक होईल! आपण ग्रंथ वाचला एवढ्यावरच आपली जबाबदारी संपली नाही. तर जे काही वाचले ते प्रत्यक्ष कृतीत उतरले पाहिजे. नाही तर उपड्या घड्यावर पाणी ओतल्याप्रमाणे प्रकार घडायचा. तसं घडता कामा नये. वाचत्याप्रमाणे जर कां आपल्याकडून आचरण घडलं नाही तर ते वाचून व्यर्थ, व्यर्थ होय. तसेच ग्रंथातील महत्वाचा भाग आपणास नाही समजला तर तो सद्गुरुकडून समजून घेतला पाहिजे.”

श्रीबाबांच्या या उपदेशाने त्या मोजणीदाराचे कान खाढकन् उघडले. मनाची बंद झालेली कपाटे पण एकदम उघडली. संशय निरसन झाले व जे जीवनामृत हवे होते ते पण बाबांच्या कृपेने मिळाले.

तेव्हा भक्तांनो, तुम्ही बाबांची पोथी वाचता ना! वाचा. पण त्या पोथीतून बाबांनी जे काही उपदेशात्मक सांगितलेले आहे ते पण आचरणात आणण्याची सुबुद्धी तुम्हाला होवो. त्यांच्या पोथीचे वाचन करून, मनन करून, चिंतन करून त्या पोथीतील चरणांचा निदिध्यास घ्यायंचा हाच येदाच्या दीपावलीचा संदेश तुम्हाला द्यावासा वाटतो.

असे. परंतु करणार काय? पायी जाणे अशक्य मग रेड्याची शेपटी धरल्याशिवाय गत्यंतर नव्हते.

त्यांनी भाड्याने एक रेडा मिळविला; व आपला प्रवास सुरु केला. खूप त्रासाचा प्रवास होता तो! पण तो कसाबसा संपवून स्वारो जुन्नरला पेठेत एकदाची दाखल झाली. तेथे जे काही जमीन मोजणीचे कामकाज होते ते तीन-चार दिवसात संपविले. इतक्यात कल्याणला बदली झाल्याचा हुकूम त्यांच्या हाती पडला.

तेथून त्या मोजणीदारास कल्याणला यावे लागले. दैवयोग कसा असतो पहा! कल्याणला आले तर तिथे होते साईंभक्त नानासाहेब चांदोरकर. त्यांचेकडून त्यांना साईंबाबांची थोरवी समजली. एवढेच नव्हे तर ते म्हणालेही, “मी जातो आहे शिरडीला. तुम्ही या माझ्याबरोबर बाबांच्या दर्शनाला. चांदोरकरांनी अगदी मनापासून सांगितले परंतु ते त्यांच्या मनात शिरले पाहिजे ना! उगाच कसे बरे ते शिरेल? त्याला लागते तशीच पूर्व पुण्याई!

ज्या दिवशी नाना कल्याणहून निघायचे होते त्याच दिवशी त्या मोजणीदारास ठाणे कोर्टीत एका फॅर्यांदी निमित्त साक्षीसाठी हजर रहायचे होते. मोठाच पेचप्रसंग निम्मणि झाला. इकडे आड तिकडे विहिर! कोर्टीची तारीख चुकविली तर दंड होण्याची भीती! बरं शिरडीला जाण्याची तर इच्छा व सोबत खूपच चांगली! पण बिचारा पोटार्थी माणूस, नोकरी गेली तर! ही मनात त्याच्या चिंता!

परंतु नानासाहेब चांदोरकर त्यांना आश्वासनपूर्वक म्हणाले, “बाबा रे, त्याची तू काही एक चिंता करू नकोम. श्रद्धायुक्त अंतःकरणाने बाबांच्या दर्शनास ये तेच तुझ्या चिंतेचे निवारण करतील. तो भार त्यांच्यावर सोपवून तू मोकळा हो.”

परंतु कसाचे मोकळे क्वायला? अंतःकरणात तेवढी श्रद्धा हवी ना! ते भांडवल कुठे होते त्यांच्याजवळ? ते म्हणाले, “मनात चिंतेचा भार ठेऊन येणे आणि जाणे! गोत्यात सापडायला होईल. हे उरकतो एकदाचे काम आणि होतो मोकळा!”

“बाबा तुमची चिंता वहातील. ते तुम्हाला संकटात मुळीच पाडणार नाहीत. तुम्ही आताच चला माझ्याबरोबर” चांदोरकर म्हणाले.

अंखेरीस काय झाले? जे क्वायचे तेच झाले! नाना ठरल्याप्रमाणेच गेले शिरडीला मोजणीदार गेले ठाण्याला, कोर्टीत हजर रहाण्यासाठी! पण त्यादिवशी तो दांवा काही ना काहीआकस्मिक कारणामुळे कोर्टपुढे येऊ शकला नाही त्याची तारीख पुढे ढकलण्यात आली.

मोजणीदार गृहस्थास फार मोठा पश्चाताप झाला. नानासाहेबांचे ऐकले असते तर सोन्याहून पिवळे झाले असते आता दुरुस्ती करायची म्हणजे विलंब न लावता शिरडीचे तिकीट काढायचे. अगोदर तिथे नानांची भेट घ्यायची व त्यांच्या मध्यस्थीने बाबांची भेट घ्यायची असे ठरवून ते एकदाचे शिरडीला गेले. तिथे चांदोरकरांची चौकशी, केली परंतु ते दर्शन घेऊन लगेच कल्याणला निघून गेल्याचे कळले.

पण शिरडीला अकस्मात त्यांना त्यांचे एक स्लेही भेटले. त्यांचे जवळ त्यांनी आपली सारी रडकथा सांगितली. ते म्हणाले, “अहो! बाबांच्या दर्शनाला इथे मध्यस्थाची मुळीच गरज लागत नाही. त्यांचा दरबार सर्वांना सदा सर्वकाळ खुला आहे. आता तुम्ही बोलावीत आहात तर मी येतो बापडा!”

श्री साईनाथांचा शरणार्थी (१८)

लेखक : ब्रह्मीभूत स्वामी साईशरणानंद

अनुवादक : वि. बा. खेर

यानंतर दुसऱ्याच दिवशी दुपारनंतर साडेतीनच्या सुमारास मी व काकासाहेब दीक्षित द्वारकामार्ईस जायला निघालो. काकासाहेब समोरच्या हनुमान मंदिराच्या मार्गे गेले. मी बुटीच्या बांधत असलेल्या वाड्यातून बाहेर जाण्यासाठी वाड्यात शिरलो. तेवढ्यात एक मोठा दगड माझ्या डोक्यावर पडला व खांद्यावर आपटून खाली पडला. दगडाच्या आधाताने मी मटकन् खाली बसले व बेशुद्ध झालो. शुद्धीवर आलो तेव्हा 'माणूस असाच भरत असतो' असे जणुकाय बाबा सांगत आहेत असे मला वाटले. शुद्धीवर आलो तेव्हा थोडे दुखत होते. नंतर काकासाहेब मला म्हणाले की, मी तुम्हाला सांगितले होते की बुटीवाड्यातून नको, सरळ शाळेवरच्या रस्त्यावरून चला, पण तुम्ही बुटीवाड्यात शिरला व अपघाताला बळी पडला. असो.

बाबांनी ताबडतोब जखमेवर लावण्यासाठी उदीमिश्रित मलम कोणाबरोबर तरी पाठविले, ते त्याने माझ्या डोक्यावर व खांद्यावर लावले आणि ते पट्टीप्रमाणे चिकटले व जे थोडे दुख होते ते शमले, व ते सुद्धा कायमचे. काही दिवसांनंतर दुसरे काही औषध लावल्याशिवाय किंवा कांही उपाय केल्याशिवाय ती जखम आपोआप भरून आली.

हा अपघात होण्यापूर्वी साधारण एक तास अगोदर मी बाबांच्या दर्शनाता गेलो होतो. मी खाली सभामंडपात उभा राहिलो असेन किंवा बाबांच्या पाया पडलो असेन — ते आता काही नक्की आठवत नाही — परंतु एवढे मात्र खरे की मी तेथे गेलो तेव्हा बाबांनी आपले आसन उंच करून त्याच्या खाली अर्धा हात खोल व रूंद खड्हा खोदलेला दाखविला, ज्याच्यावरून मला माझ्यावर येणाऱ्या मरणघातक आपत्तीची शंका आली.

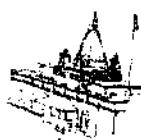
दगड माझ्यावर पडल्यावर बाबांनी पाठविलेले उदीचे औषध लावल्यानंतर मी त्या बांधत्या वाड्यातच, जेथे आता समाधी आहे तिच्या दक्षिणेकडच्या भिंतीला टेकून बसलो व माझ्या जवळ निर्णयसागरची भगवद्गीतेची प्रत होती तिच्यातून पाठ म्हणण्यास लागलो. इतक्यात काकासाहेब आले त्यांना मी म्हणालो की, बाबा एकदा म्हणाले होते, 'तुला बुटीसाहेबांच्या वाड्यात बसायचं आहे. तेच खरं होतंय असं वाटतं.' नंतर काकासाहेब बाबांना माझी खबर सांगण्यास गेले व थोड्याच वेळात परत येऊन मला म्हणाले की, बाबा म्हणाले, 'त्याला सांग, काही बोलू नकोस.' म्हणून मी काकासाहेबांजवळ काही बोललो नाही. मला अपघात झाल्याचे ऐकून राधाकृष्ण आईने तिची काळी घोंगडी माझ्यासाठी पाठवली. ती पांघरून किंवा अंथरून, दिवे लागेपर्यंत गीतेचे पाठ म्हणत राहिलो. तो दिवस चावडीचा होता. बाबा चावडीला जाऊन आरतीला सुरुवात झाल्यावर किंवा आरती करण्याची तथारी चालली असताना, मी तेथे पोचलो व पुढील खोलीत निजलो. झोपता झोपता दोन वेळा राधाकृष्ण आईचे प्रेमपूर्ण स्मरण झाले. तिने दोन वेळा आपल्या खोलीतून बाहेर येऊन माझ्याकडे करूणापूर्वक दृष्टिक्षेप करून मला म्हणाली,

“आता मी समजले की बाबा तू येथे ‘येईपर्यंत’ का अधीरतेने वाट पहात होते! तुझ्या आगमनाच्या दोन तीन दिवस आधी खूपच विचारत असत व जे लोक त्यांच्याकडे जात त्यांच्यातील बन्याच जणांना रागवत व दोघातिघांना तर त्यांच्या हातचा मारच मिळाला. तू आलास आणि ते शांत झाले व त्यांनी मारण्याचे थांबविले. तुझ्या शिरावर हे मोठे संकट होते. त्या संकटातून तुला वाचविण्याच्या तीव्र इच्छेने त्यांना असे वाटले की जर तू त्या घडीला त्यांच्या तोंडासमेर असल्यास बरे, म्हणून तुझ्या चिंतेने ते सर्वांवर आपला राग काढत असत.”

दगड पऱ्हून मी बेशुद्ध होऊन खाली बसलो त्या क्षणी माझे नामस्मरण चालूच होते. आणि त्या वेळी देह सुटला असता तर अशुभ झाले नसते, परंतु जे ईश्वराला, बाबांना आवडले ते खरे. बाबांच्या एकाच लेपाने मी वाचलो; वाचलो एवढेच नव्हे तर अपघात होऊन सुद्धा मला त्यायोगे न काही वेदना सहन कराव्या लागल्या का कधी पथारी धरावी लागली! जसे काही झालेच नाही असा मी हिरता फिरता होतो. जेवताना राधाकृष्णआई नावेंकरांना म्हणाली, “वामनने त्याच्या अवस्थेत गोड खाता कामा नये!” परंतु माझी मनःस्थिती त्या वेळी अशी होती की ही सूचना माझ्या लक्षात रहात नसे व माझ्या पानात जे पदार्थ वाढले जात ते मी खाई. या सुमारास मला शरीराची काही परवाच नाही अशा रीतीने मी यथेच्छ विहार करी.

एक दिवशी सकाळी मी राधाकृष्णआईकडे गेलो तेव्हा तिने मला अपानवायु ऊर्ध्व करून प्राणायाम-ऐक्य करण्याची रीत शिकवली व नंतर एका रात्री माझ्याकडून अपानवायु ऊर्ध्व करवून, दहा मिनिटे तिने आपला अपानवायु ऊर्ध्व करून, माझ्या प्राणाशी तिच्या प्राणाचे ऐक्य केले. जणुकाय आमच्या दोघांची या कार्यात शर्यत लागली आहे असा देखावा होणाऱ्या आवाजाने झाला व अखेर माझा अपान अर्धा झाल्यावर राधाकृष्णआई उठून उभी राहिली. या प्रयोगाने तिने माझ्या तुटक्या प्राणात जणुकाय स्वतःच्या प्राणाचे सिंचन करून मला जीवित दानच दिले असे भासले.

एकदा संध्याकाळी मी शिरडी-कोपरगाव सडकेवर एके ठिकाणी बसलो होतो. सुरुवातीला बाबांची आरती मी खूप मोठ्याने म्हणून लागलो तसे थोड्याच वेळात एक आवाज ऐकू आला, ‘अरे, आकाश कशाला दुमदुमवितोस?’ म्हणून मनातल्या मनात सर्व प्रार्थना करून ध्यानस्थ बसलो. काही वेळाने ब्रह्मरंध्रातून माझ्या नित्य जपाच्या मंत्राचा खूप मोठ्याने परिस्फोट होऊन तो ब्रह्मरंध्रातून निघून उंच उंच चढून आकाशातील सूर्यात विलीन पावला. यावरून मला विचार आला की साईबाबांना विचारून ज्या निराकार प्राप्तीसाठी मी मंत्र जपत होतो त्यासाठीची माझी अपात्रता — जिची नानावल्लीने माझ्या माथ्यावर पथ्थर मारून जाणीच करून दिली होती — त्यामुळे तो ब्रह्मरंध्रातून निघून आकाशात विलीन पावला. या विचारात मी बराच वेळ सडकेवर बसून राहिलो. नंतर राधाकृष्णआई काकासाहेब दीक्षितांसह मला शोधत शोधत तेथे आली व माझा हात धरून ते मला शिरडीला घेऊन गेले. तरीही या अनुभवाने मला गोंधळात टाकले — तर मग आता कुठल्या मंत्राचा जप करावा? बाबांची काय सूचना आहे?

असा विचार आला, परंतु आता ४३ वर्षांनी समजू शकतो की महान मंत्र आवाज करीत ब्रह्मरंध्रातून निघून आकाशात उंच उठून विलीन झाला तो माझी नातायकी सिद्ध करत नव्हता. उलट, या प्रकारे, बाबांनी माझे ब्रह्मांडभेदन करून माझ्या प्राणाचे समष्टि प्राणाशी ऐक्य करून दिले त्याची सूचना होती. हे द्वार सहाव्या-सातव्या भूमिकेचे आहे व गुरुच्या महान कृपेनेच लाभते.

अशाच रीतीने एका संध्याकाळी गावाबाहेर जाऊन मी जवळच सडकेच्या बाजूला बसलो होतो. त्या वेळी एका माणसाने येऊन माझ्याजवळ काही मागितले. त्याला मी माझी चांदीची बटे होती ती दिली आणि तो माणूस गेल्यावर वाटले की बाबा जणुकाय म्हणत आहेत, 'कोणी काही मागण्यास आला तर त्याला सांगावे की मी असा नागडा उघडा आहे, तुला जे काही घ्यायचे असेल ते घे.' याचा अर्थ हे वचन ऐकणारा अधिकारी मुमुक्षू असला तर समजेल की निःसंग, निराकार, निरंजन, प्रावरण रहित ब्रह्म मी आहेच, ते बघ. तुला काय पाहिजे असेल ते घे, असा या वचनाचा अर्थ होतो.

एकदा संध्याकाळनंतर मी ध्यानस्थ अवस्थेत सडकेजवळ बसलो होतो. रात्र झाल्यावर काही काळाने आनंदमय स्थिती होऊन आकाशाकडे लक्ष जाता बाबा व राधाकृष्णआई जणुकाय मला सोडून निघून जात आहेत असे जाणविले. मी दुःखी होऊन दोघाना प्रेमपूर्वक नमस्कार केला व नंतर असा विचार आला, 'बाबांनी तर मला शेवटच्या कक्षेपर्यंत पोचविले, परंतु मी कधीही बाबांना यांबद्दल धन्यवाद दिले नाहीत का त्यांचे उपकार मानले नाहीत, व न कधी त्यांचे ऋण फेडले. त्यावेळी मी आवाज ऐकला, 'मी तुला काहीच दुसर नवं सांगितलं नाही, पण तू गेल्या जन्मात मला शिकविलेस तेच मी तुला शिकविले आहे. माझ्यावर तुझे उपकाराचे देण होते त्याची मात्र फेड केली आहे.'

एका सकाळी नऊच्या सुमारास मी शंकर, शनी व गणपतींची देवळे आहेत तेथे होतो. तेवढ्यात एकाएकी मला आकाशात कोणी जीव देहापासून मुक्ती पावून जात आहे असा भास झाला. माझी नजर जाताच कोणीतरी जणुकाय म्हणाले, 'बघ, हा अग्निहोत्री जात आहे.' याने बाबा असे दाखवू इच्छित होते की अग्निहोत्रासारखे व्रत करणाऱ्याची गती जरूर ऊर्ध्व असते.

एक दिवस अगदी पहाटे मी उठलो व लेंडीकडे बघितले तर लेंडीला पूर येऊन पाणी शिगोशिग भरून वहात होते. त्या दिशेने जाण्यास काही पाऊले मी उचलली एवढ्यात दक्षिण दिशेकडे मी उभा होतो तेथून एक केवळ कौपिनधारी, अति तेजस्वी, मजबूत बांध्याची, अस्पष्ट मिशा असलेली श्वेतवर्ण मूर्ती माझ्या दृष्टीस पडली. त्या आकृतीच्या खांद्यावर पिशवी होती, व तिच्यातून लहानशी सुताराची करवत डोकावत होती. मी त्या मूर्तीला शंकर समजून आदरपूर्वक नमस्कार केला व मागे फिरलो.

एकदा सकाळी सुमारे साडेचार पाच वाजता, अंधारात मी सडकेवर शौचासाठी निघालो व तेथून थोडे खाली जाता मला कोणीतरी उचलून एका उंचवरुव्यावर ठेवले. पुक्कळ वेळ माझ्या कानात आवाज आला, 'नाशकला जा, नाशकला जा.' पण मी त्याचा काही अर्थ समजलो नाही. बाबांचे स्थान शिरडी शिवाय मी दुसऱ्या ठिकाणची यात्रा

करत नसे. मला उचलून ठेवले त्या तेथे आजूबाजूला पहाता एक घडियाळ असलेले टॉवर असल्याचा भास झाला. त्यावरून मला बाटो की बाबांनी मला आपल्या सामग्र्यानि उचलून नाशिकला आणले आहे. उचवव्याजवळ एक चांगली जागा बघून शौचाला बसलो. नंतर काही वेळ विचार करीत बसून राहिलो. उजाडले तेव्हा तेथे न टॉवर न नाशिक दिसले — पण मी मात्र बाबा ज्या जागी शौचाला बसत तिच्या बरोबर समोरच्या टेकाडावरच होतो. माझ्या विस्मयास पार राहिला नाही. मला उचलून घेण्यात बाबांचा काय हेतु होता? हा विचार येताच मी उठून उभा राहिलो व तडक सडकेवर जाण्यास निघालो तसे मला दिसले की सडकेच्या बाजूस जेथून मला बाबांनी उचलले ती जागा खाचखल्याची होती व तिच्यातून थोडे पाणी वहात होते. मला उचलण्यात आले नसते तर मी खाचखल्यात पडून माझा पाय मोडला असता व मला चांगलेच लागले असते. 'नाशक'ला पोचविले असा भास झाला त्याचा अर्थ हे ता. २०.६.५९ रोजी लिहिताना समजते की अशा रीतीने मला खाचखल्यात तसेच पाण्यात पडण्यापासून वाचवून मला बाबांनी जाणीव करून दिली की माझ्यावर त्यांची संपूर्ण कृपा आहे — ही गोष्ट ना-शक म्हणजे निर्विवाद आहे; अथवा असे पण म्हणता येईल की या प्रसंगाने सागुण ईश्वराच्या अस्तित्वाची तसेच त्याच्या भक्तींना संभाळण्याच्या ब्रिदाची वार्ता सत्य आहे व त्याविष्यी शंका घेण्याचे कारण नाही. जवळजवळ ४२ वर्षांनंतर बाबांनी मला उचलून ना-शकला पोचविण्याच्या रहस्याचा उलगडा केला; घन्य आहे त्या बाबांची.

शिरडीला गेल्यानंतर एका सत्री मी काकासाहेबांच्या वाढ्याच्या माडीवर ज्या खोलीत मध्ये मध्ये झारेके आहेत तेथील तसबीरीकडे ढोके ठेवून जिन्याजवळच्या दारासमोर निजलो होतो. मी जागा असताना मला भास झाला की माझा जीव बाहेर पडून समोरच्या भिंतीजवळ आहे असे मी प्रत्यक्ष पाहिले. त्यावरून मी समजलो की मी तर आता मेलो, वामनरावाचा अंत झाला; मी आता कोणीतरी दुसरा आहे. दुसन्या दिवशी उठलो तेव्हा सुद्धा हाच विचार मनात होता की पी मेलो असून मी कोणी नवी व्यक्ति आहे. ह्या विचाराचा पगडा माझ्या मनावर एवढा बसला की कोणीतरी दुपरी मला विचारले, “वामनराव, तुम्ही काम करत आहा? सांगत का नाही?” तेव्हा मी त्याला उत्तर दिले, “वामनराव तर मेला, केव्हाच मेला. आता वामनराव आहे कुठे?”

अशा रीतीने जीव सुटा करून दाखविण्यात बाबांचा काय हेतु असावा? काय, असे त्यांना सांगावयाचे होते की जीव जातो येतो पण मी तर साक्षी आहे व जीव निघून गेलेला पाहतो; आणि मी तर आहे. जीवाला अशा रीतीने जाताना येताना पाहणारा जो मी ते माझे वास्तविक साक्षी स्वरूप, सच्चिदानंद स्वरूप- जे कायम आहे आणि जे सर्व व्यापार साक्षीवत् पाहते, ते हेच सच्चिदानंद स्वरूप ईश्वराचे स्वतःचे पण आहे; माझे अल्पज्ञपण परिछिन्न रूप मूळजीव पण निघून जाता जे स्वरूप गहते ते सच्चिदानंद स्वरूप आहे. आणि ते ईश्वराची सर्वज्ञता, व्यापकता ईशादि गुण शुद्ध मायेला ओळखून बाजूला ठेवता जे त्याचे शुद्ध स्वरूप आहे, ते हेच स्वरूप, सच्चिदानंद स्वरूप आहे.

ॐ श्री शिरडी शंकर

दुःखद प्रसंग आणि बाबांनी मला काय शिकविले?

— श्री. मु.ब. निवाळकर
१/१४, फाईव्ह स्टार अपार्टमेंट,
बंड गार्डन रोड, पुणे ४११ ००१.

जीव जरी खरा स्वतंत्र। सुखालागीं कष्टा अहोरात्र।
पदरीं पडते दुःख मात्र। हे तों चरित्र सतेंचे॥ २४॥
दुःखे टाळावयालागीं। असता सावधान जागोजागीं।
तीं त्या धुंडीत लागवेगीं। त्याचीच मारी घेतात॥ २५॥
वारुं जातां गळां पडती। झाडूनि टाकितां अधिक लिपडती।
वाउगी जीवाची धडपडती ती। अहोराती तो शीण॥ २६॥

-अध्याय १३

सन १९७१ ची गोष्ट. मी नुकताच (३ वर्षापूर्वी) सरकारी नोकरीतून निवृत्त झालो होतो. माझी अर्धी पेन्शन मी अंशराशी केली होती व मिळालेले पैसे चांगल्या नामांकित कंपनीत दोर्घ मुदतीच्या ठेवीत गुंतविले होते. हेतु हा की, २-३ वर्षात राहण्यासाठी एखादी चांगली वास्तु बांधावी किंवा विकत घ्यावी. इतकी वर्षे ५ मुलामुलीच्या शिक्षणाच्या आणि एका मुलीच्या लग्नाच्या खर्चामुळे व लष्करातील सतत दूरदूर बदल्यामुळे या गोष्टीकडे आधी लक्ष घातले गेले नव्हते. १९७१ च्या ऑक्टोबर महिन्यात जागा किंवा वास्तु पाहण्यासाठी मी पुण्यास आलो व बंड गार्डन रोड वरील ३ बेडरुमचा एक फ्लॅट विकत घेण्याचे नक्की केले. मुंबईस परत आलो व त्यासाठी कंपन्यांकडे माझे पैसे परत मागण्यासाठी गेलो आणि मला धक्काच बसला. जवळजवळ सर्वच कंपन्यांनी हात झाडले.

बुडालेली रक्कम चाळीस हजारांचेवर होती. आता कुठला फ्लॅट आणि कुठली वास्तू? मी खूफच निराश झालो. खरे म्हणजे हे ऐकून मला हृदयविकाराचा तीव्र झटकाच यावयाला पाहिजे होता. आयुष्यातील सर्व कमाई गेली होती. अर्धी पेन्शनवर पुढील आयुष्य कंठावयाचे होते. त्यातून ४ वर्षापूर्वीच मी हृदयविकाराच्या आजारामुळे मुंबईत सैनिकी रुणालयात १॥ महिना राहून आलो होतो. असो!

परंतु श्रीसाईबाबाची नुकतीच भक्ती मी सुरु केली होती. त्यामुळे मी मुळीच विचलीत झालो नाही. श्रीसाईबाबांचर सर्व भार टाकला, आणि पुण्याच्या फ्लॅटसाठी दुसरीकडे पैसे मिळविण्याचा प्रयत्न सुरु केला. आश्चर्य म्हणजे काही कंपन्यांकडून खटपट केल्यावर दहा हजारपर्यंत रक्कम परत मिळाली. माझा एक लहानसा फ्लॅट मुंबईत होता तो विंकताना कल्पना नसतांना त्यावर पंधरा हजार जास्त मिळाले. आणि अशा प्रकारे पुण्याचा फ्लॅट ताब्यात घेण्यादिवशी नेमकी जशर तेवढीच रक्कम गोळा झाली. १००—१५० जास्तही नाही की कमीही नाही.

नंतर कंपन्यांकडून राहिलेले तीस हजार रुपये परत मिळविण्याचा प्रयत्न मी सुरु केला. आता कंपन्या नेहमीचे व्याज देण्यासही असमर्थ झाल्या होत्या. देणेदाच्यांच्या

भीतीने त्यांनी आपले पत्तेही बदलले होते — मुंबई शहरा बाहेर उपनगरात निघून गेले होते संपर्क साधता साधता नाकी नऊ आले. मग श्रीसाईच्चरित्रातील ३६ व्या अध्यायातील एका फकीराने त्या गोमंतकातील गृहस्थाला त्याचे तीस हजार रुपये परत मिळविण्याकरिता आवडीचा पदार्थ सोडण्याचा सांगितलेला उपाय मला आठवला व मी माझा आवडीचा पदार्थ ‘गुलाबजाम’ सोडला. नीट पाळला की नाही ते आठवत नाही पण बाबांनी कृपा मात्र केली. हो! कृपाच म्हणावी लागेल कारण ८—१० वर्षांनंतरही या नामांकित कंपन्या कोणाचेच पैसे किंवा व्याजही देऊ शकत नव्हत्या. त्यांचे दिवाळेच वाजले होते. कोर्ट कचेच्यांचाही उपयोग होत नव्हता. परंतु मला मात्र एकाएकी सहजपणे पैसे परत मिळू लागले. एका कंपनीतील लेखपालाने तर आपण होऊनच मैनेजिंग डायरेक्टरांना माझेबद्दल सांगून कंपनी कडून रु. ५००चा दरमहा हप्ता लावून दिला. अशाप्रकारे १९८१ सालापर्यंत (म्हणजे एकूण १० वर्षांनी) माझी सर्वच्या सर्व मुद्दल रकम (रु ३००००) व्याजाशिवाय का होईना परत मिळाली. ‘बाबांच्या ईच्छेशिवाय हे कधीतरी शक्य होते का?

आता माझा दुसरा अनुभव पहा. माझा तिसरा मुलगा सैन्यात आहे. सन १९८१ साली तो मेजर हुद्यावर होता. नुकताच निलगिरी (वेलिंग्डन) येथील स्टाफ कॉलेजमधून पी.एस.सी. पदवी घेऊन आला होता व नसिराबाद (राजस्थानात अजमेरजवळ) ब्रिगेड हेडकार्टर्स मध्ये महत्वाच्या पदावर होता. अचानक एके दिवशी पुण्यास आम्हाला बातमी आली की, त्याला हृदयविकारामुळे सैनिकी रुणालयात दाखल केलेले आहे. खरे म्हणजे त्या गोष्टीला १५—२० दिवस होऊन गेले होते पण आम्ही घाबरून जाऊ म्हणून त्याने आम्हाला कळविले नव्हते व स्वतःच्या पलीलाही तशी ताकीद दिली होती. त्या तस्रण पोरीने ते पंधरावीस दिवस एकटीने कसे घालविले असतील बाबाच जाणे! पण ही एक आमच्या सैनिकी जीवनाची ढुणूक — आमच्या स्थियांचेही धैर्यबळ असे तयार होते. असो!

आम्ही तर अर्थात घाबरून गेलो व लगेच तिकडे जाऊन त्याला वैद्यकिय सुट्टी मिळाल्यावर पुण्यास घेऊन आलो. सविस्तर गोष्टी झाल्यावर कळले की, तो राजस्थानातपेल जौसलमर जवळ पाकीस्तान सरहदीवर कामासाठी गेला होता. तेथून परत येताना रात्री आगगाडीत छातीत कळा येऊ लागल्याने दुसरे दिवशी सकाळी सैनिकी रुणालयात गेला होता. तपासणीत हृदयविकार तर निदर्शनाला आलाच परंतु त्याबरोबर मधुमेहही आढळला. वयाच्या ३४ व्यावर्षी असल्या रोगांबद्दल ऐकूनच मनाला धक्का बसतो. सैन्यात दरवर्षी वैद्यकीय चाचणी होत असते व त्याच्यात त्यांना कधी यत्किंचितही दोष आढळला नव्हता. तसेच हा माझा मुलगा माझ्या सर्व मुलात जास्त सशक्त व बोकिसंग, क्रिकेट, हॉकी सारख्या मर्दीनी खेळात प्रावीण्य मिळविलेला. दुर्दैव तर खरेच !

पण आश्वर्य म्हणजे या सर्व घटनांच्याकेली माझे मन मुळीच बावरले नाही. बाबांच्या कळविणकर्तृत्वाविषयी श्रद्धा होतीच. त्यांनी सुखातीलाच सर्व भीती नष्ट झाल्यावरच आम्हाला बातमी कळविण्याची व्यवस्था केली. आता पुढील प्रकृतीची काळजी वाटत होती. पण त्यासाठी औषधे व इतर उपचार सुरु केले होते. दुःख होते ते दुसऱ्याच गोष्टीचे. हा माझा मुलगा त्याचे करीअरचे ऐन शिखरावर होता. आता त्याचे लेप्टनंट

कर्नलच्या प्रमोशनचे बोर्ड बसणार होते व त्यात निवून चेण्याची १०० टक्के शक्यता होती. सैन्य दलात लेफ्टनेंट कर्नलपासून मिलेकशन ग्रेड असते व पुढच्या प्रगतीची ही फार महत्वाची पायरी असते. मात्र गुणवत्तेमुळे निवड झाली तरी वैद्यकीय चाचणीत पास झाल्याशिवाय सैन्याचे प्रमोशन मिळत नाही. म्हणजे या मुलाचे पुढचे प्रमोशन कायमचे बंद. फक्त १४ वर्षांच्या नोकरीनंतर पुढची सर्व नोकरी याच हुद्यावर घालवायची अणि तीही गुणवत्ता असून. केवढी अपमानास्पद परिस्थिती? अर्थात माझ्या मुलाच्या तरुण मनाला हा केवढा मोठा धक्का होता आणि त्यानेच आपल्या मनाचा तोल सावरण्याचा प्रश्न होता.

पण यातही बाबांनी मला साहृ केले. माझ्या मुलांचीच अचानकपणे भक्ती त्यांनी स्वतःकडे ओढून घेतली. मी न सांगताच आपण स्वतः होऊनच तो शिरडीस जाऊन आला. बाबांच्या फोटोजवळ नियमितपणे उद्बत्ती व अंगाला ऊदी लावू लागला. औषधे, योग वर्गै करून, जिद्दीने वजन कमी करून, सिगरेट, मध्य व साखर अजिबात सोडून त्याने आधी मधुमेहावर कब्जा मिळविला. (डॉक्टरांनी तसे सर्टिफिकेटही दिले) व हृदयविकार बाढू न देता सैन्यातील सर्व दगडगीची व श्रमाची कामे करण्याचे सामर्थ्य मिळविले. मी किंवा त्यानेही प्रमोशन मिळावे म्हणून बाबांकडे कधी नवसही केला नाही. हळूहळू आपल्या नोकरीतील भविष्य त्याने मान्य करून त्याप्रमाणे मनाची तयारी केली. मी व माझ्या पतीनेही बाबांनी जे काय केले ते त्याच्या हिताकरताच केले असे मानून घेतले. बाबांनी आमचा मुलगा तर सुखरुप ठेवला होता ना?

पण बाबा भक्तांचे पूर्णपणे कल्याण न करतील तर ते बाबा कसले? गेल्याच वर्षी (१९८५ मध्ये) मुलाच्या लेफ्टनेंट कर्नलच्या बोर्डचा रिझल्ट आला आणि त्याला बोडनि पास केले. नंतर वैद्यकीय बोर्ड झाले. हृदयविकराच्या बाबतीत अजून अंशात्मक दोष असल्याने (तो बहुतेक कायमचाच राहतो) त्यांना त्याला पूर्णपणे वैद्यकीय दृष्टीने निर्दोष ठरविता आले नाही, तरी अपवाद म्हणून त्यांनी त्याच्या प्रमोशनला परवानगी दिली आणि आम्ही गेल्या सर्टेंबरमध्ये त्याचेकडे (मध्यप्रदेशात इंदोरजवळ) महू येथील छावणीच्या ठिकाणी असतानाच त्याने खांद्यावर लेफ्टनेंट कर्नलची मानचिन्हे चढवली. केवढी बाबांची कृपा! ‘अचित्यदानी गुरुमाय’ म्हणतात ते उगीच नाही.

अशी कितीतरी उदाहरणे मला देता येतील. पण ही दोनच प्रतीक म्हणून पुरे. बाबांची भक्ती धरत्याने माझी वरील दुःखे दूर झालीच पण त्या प्रसंगातून नेऊन बाबांनी मला जी शिकवण दिली तीच फार मोलाची आहे. बाबांचे खालील वचन मी आत्मसात करायला शिकलो.

“इष्टानिष्ट सुखदुःख । संचितानुसार अमृत वा विख ।
हे प्रवाहपतित द्वंद देख । धरी न हरिख वा शोक ॥ ६९ ॥
जें जें येईल तें तें साहे । अल्ला मालीक वाली आहे ।
सदा त्याच्या चिंतनी साहे । काळजी वाहे तो सारी” ॥ ७० ॥

—अध्याय ३४

या प्रसंगाचे वेळी माझ्या मनाची शांती फारशी ढळली नाही, व बाबांचे “श्रद्धा व सबूरी” हे दोन शब्द सतत मनात ठसत गेले. हजूहजू त्यांच्या कृपेने माझी प्रगती इतकी होत गेली की नुकतेच परवा एकाच दिवशी आमचेकडे लागोपाठ बाथरुमचे दोन नळ निरुपयोगी झाले, विजेचा बल्ब गेला आणि संध्याकाळी टी.च्छी. देखील बंद पडला. महिन्याचा शेवट व हा विनाकारण खर्च आणि तोही भरमसाठ. (आमच्या प्लॅटच्या एका नळाला ६०-६५ रुपये पडतात आणि रंगीत टी.च्छी.च्या दुरुस्तीच्या खर्चाला तर मर्यादाच नसते). असे काही घडले की सहज संताप येते. नेमके आपल्याच बाबतीत आणि याचवेळी अशी अडचण का यावी असे वाटते. परंतु माझे मन जरासुद्धा खवळले नाही. झाले त्याला इलाज नाही असे मानून कोणावरही न रागवता न चिडता निरसनाचा उपाय मी शोधू लागलो. मनात म्हणालो, “बाबा या समस्या उत्पन्न करणारे तुम्हीच आहात, समस्याही तुम्हीच आहात आणि त्या सोडविणारेही तुम्हीच आहात.” आणि खरोखरीच माझ्या प्रयत्नांना वश येऊन या तीनही समस्या ३-४ दिवसात फारशी दगदग व फारसा पैशाचा व्यय न होता सुटल्या. केवढी ही कमाई!!

बरील अनुभवांवरुन दुःखद प्रसंगांबद्दल व समस्यांबद्दल माझी विचारसरणी आणि कार्यवाही तथार झाली ती अशी:-

(१) या जगात दिसणाऱ्या सर्व वस्तू व व्यक्ती नाशावंत आहेत. कधीतरी त्या तुटणार, फुटणार, जळणार किंवा मृत्यु पावणार हे निश्चित. काही लवकर काही उशीरा. तेव्हा सरासरीच्या न्यायाने तो प्रसंग आपल्या प्रिय वस्तूवर किंवा व्यक्तीवर येणे शक्य आहे.

(२) म्हणून असल्या प्रसंगाला तोंड देण्याची मनाची तथारी नेहमीच ठेवली पाहिजे आणि तो प्रसंग आल्यावर दैवाला किंवा देवाला दोष देऊन किंवा माझ्याच बाबतीत आणि आत्माच हे का घडले असे म्हणून रडत न बसता व मनाचे स्थैये न गमावता, शांतपणे पुढीची कारवाई करण्याकडे लक्ष लावले पाहिजे.

(३) नरजन्म महा पुण्याईने मिळतो म्हणातात. तेव्हा आयुष्यात एखादी अप्रिय गोष्ट घडली म्हणून त्याच्याच शोकाने पुढचे सर्व आयुष्य बरबाद करणे मूर्खपणाचे आहे. लक्षात ठेवा की आयुष्याची आपल्या मनाप्रमाणे व परिस्थितीप्रमाणे घडी पुन्हा नीट बसविता येते. ईश्वराने प्रत्येक जीवाला तसे मानसिक बळ दिलेले असते. फक्त त्याने त्याचा उपयोग करून घेतला पाहिजे.

(४) या सर्व गोष्टी बोलण्याइतक्या सोऽप्या नाहीत. त्यासाठी माणसाला श्री साईबाबांसारख्या श्रेष्ठ संताची किंवा दैवी शक्तीचा आधार लागतो. त्यांचेकडून या जगात जे घडविले जाते ते आपल्या सर्वांच्या अंतिम कल्याणकरिताच असते अशी शावना असली स्फृणजे आपल्यावर आलेला दुःखद प्रसंगाही त्यांचाच प्रसाद म्हणून मानण्याची तथारी होते. मग पुढील मार्ग दाखविण्याचा भार आपण त्यांचे खांद्यावर टाकून निर्धास्त होतो. आणखी आपली ‘सबूरी’ असली आणि त्यांची कृपा झाली तर कदाचित या वाईटातून चांगलेच उद्भवल्याची आपणाला प्रचिती येते.

सर्वेष्यि सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयः सर्वे भद्रं पश्यन्तु न कश्चिद् दुःखमवाप्नुयान् ॥

ओम् शांतिः शांतिः शांतिः

श्री साईबाबांच्या हयातीत माझ्या वडिलांना आलेले अनुभव

— सौ. शोभना अनंत पालकर

१०६, पहिला मजला,
लोहार आळी, चेंदणी,
ठाणे - ४०० ६०१.

सन १९१४ पूर्वीची कदाचित १९०८-१९०९ ची गोष्ट असेल. माझे वडील चौदा किंवा पंधरा वर्षांचे असतील. माझी आत्या वडिलांच्या पेक्षा मोठी. तेव्हा त्यांच्या भावोजीच्या बरोबर माझ्या वडिलांना शिर्डींस जाण्याचा योग आला. वडील सांगत, “भावोजी नेहमी शिर्डींस जात. मी पण त्यांचेबरोबर एका गुरुपौर्णिमेस शिर्डींस गेलो. गुरुपौर्णिमेचा सोहळा अत्यंत पहाण्यासारखा झाला. गर्दी बरीच होती, २०० ते २५० लोक होते. आतेल्या भक्तांनी बाबांना वस्त्र व दक्षिणा दिली. मी नुकताच नोकरीला लागलो होतो. पगार रुपये १५/- माझ्याकडे दक्षिणा देण्यास आठ आणे, अधेली होती. सर्वांच्या चांदीच्या रुपयांच्या दक्षिणा पाहून मला अधेलीची लाज वाटली. मी बाबांची पूजा केली. व बरोबर नेलेले, उपरणे बाबांच्या हातात दिले. बाबा म्हणाले, ते माझ्या अंगावर घाल. मी त्याप्रमाणे केले व दक्षिणा देण्यासाठी ओशाळून हात पुढे केला. परंतु बाबांनी लगेच अंगावरच्या उपरण्याखाली ताम्हण घेऊन त्यात दक्षिणा टाकण्यास सांगितले, तेव्हा बरेच रुपये ओतल्याचा आवाज आला. बाजूला उभ्या असलेल्या लोकांना वाटले की, मी मुठीने रुपयांचा बटवा आत रिकामा केला की काय? त्यानंतर बाबांनी इतर लोकांच्या पूजेच्या वेळी ते उपरणे व ताम्हण बाजूला केले नाही, ताम्हण तसेच झाकलेले ठेवले. त्यामुळे माझे उपरणे बाबांच्या अंगावरच राहिले. इतरांना प्रसादाचे वस्त्र मिळाले. मी ह्या इतर माणसांच्या इतकाच श्रीमंत आहे ह्याच आनंदात आमच्या वास्तव्याच्या जागेत आलो.”

“पुढा संध्याकाळी आम्ही आरतीस जमलो. शामसुंदरला मला बोलवण्यास पाठवले. तो घोडा असूनही त्याने मला बरोबर ओळखून काढले व माझा शर्ट धरून ओढू लागला. बाजूच्या मंडळींनी मला सांगितले, ‘जा तुला बाबा बोलवीत आहेत.’ मी बाबांच्या इथे गेलो. बाबांनी मला माझे उपरणे पुढे देवू केले. मी म्हणालो, “दई दान परत घेई दान तो पुढचे जन्मी मुसलमान. मी ते तुम्हाला दिले आहे. मला ते परत नको.” बाबा किंचित हसले आणि म्हणाले, “नाही रे बेटा, हा गुरुपौर्णिमेचा प्रसाद आहे तो तू घे.” माझ्या बरोबरीच्या मंडळींनी पण मला ते घेण्यास सांगितले. व मी तो प्रसाद घेऊन आलो.”

“परंतु बाबांच्या प्रसादाची प्रचिती पुढेच आली. १९१४ साली एन्मलुएन्झाची साथ आली. ती पहिलीच साथ असल्याने त्यावेळी ह्या रोगाला औषध नव्हते. ज्याला फू झाला त्याला बोलावणे आले असेच समजत. शे पाचशे माणसे पटापट मेली. डॉक्टर्स काहीच करू शकत नव्हते. ते रुणांना देवावर भरोसा ठेवण्यास सांगत. त्याप्रमाणे मला

थंडी भरून ताप आला. अंग ठण्कू लागले. काका, आई, बहिण, काकी सर्वजण चिंतातूर झाले. आई तर रुदू लागली. डॉ. अध्यकरणी लागत नसल्याचे सांगितले. जवळजवळ बाजार संपत आल्याचे सांगितले. मला गादीबरून घोंगडीवर काढण्यात आले. सर्व शरीर थंडगर पडले. होते. चेहरा काळानिळा झाला होता. सर्व आटोपल्यासारखेच होते. परंतु तेवढ्यात आईला उपरण्याची आठवण झाली. ती म्हणाली, 'त्याचाच प्रसाद आहे. जाऊ दे त्याच्याच बोरेबर.' असे बोलून ते उपरणे माझ्या अंगावर घातले. आणि थोड्याच वेळात थोडी छाती हालू लागली. व श्वासोच्छवास सुरु झाला. तेव्हाच सिव्हिल सर्जन डॉ. बिलीमोरिया यांना एक नातेवाईक घेऊन आला. त्यांनी मला तपासले आणि औषध नसल्याने छाती शेकून काढण्यास सांगितले. वांगी आणून ती मध्ये कापून त्या फोडी तव्यावर गरम करावयाच्या आणि छाती शेकून काढण्यास डॉ. बिलीमोरिया यांनी सांगितले. त्याप्रमाणे केल्यावर मला परत उचलून बिछान्यावर घेतले. तोच मी आज माझ्या मुलांना माझ्या मरणाची गोष्ट, हकीकत सोगत आहे.'

अशी ही बाबांची कृपा आमच्या कुटुंबावर अजूनपर्यंत आहे. माझ्या वडिलांना मिळालेला आशीर्वाद त्यांच्या पतवंडांनासुद्धा आज मिळत आहे. श्री संत गजानन महाराज पट्टेकर, ठाणे हेदेखील आज आम्हाला बाबांच्या प्रमाणेच मार्गदर्शन करत आहेत.

अन् हृदयाची हालचाल पुन्हा चालू झाली

— श्री. सूर्यकांत गोपाळ चंचे
मु.पो. नेरळ(पाडा), ता. कर्जत,
जि. रायगड.

माझ्या शेजारी माझी चुलत भावशी राहते. दिनांक १२ जानेवारी १९८६ च्या रात्री तिच्या पतीच्या छातीत दुखायला लागले म्हणून डॉ. अशोक कवे यांना बोलावण्यात आले. त्यांनी रक्तदाब वारै तपासून उपचार सुरु केले. डॉक्टरने मला सांगितले की, "ह्यांना सौम्य हृदयविकाराचा झटका आला आहे. म्हणून त्यांना जास्त बोलू देऊ नका, हालचाल करू देऊ नका." डॉक्टरने सांगितल्याप्रमाणे मी त्यांच्या मोठ्या मुलास सूचना देऊन रात्री १२.०० वा. झोपायला घरी गेलो. दुसऱ्या दिवशी त्यांचा मोठा मुलगा सकाळी ६.३० वा. कामावर निघून गेला. त्यानंतर ८.०० वा. ते स्वतः व त्यांचा लहान मुलगा डॉ. कवे यांच्या दवाखान्यात गेले. तेथेच त्यांना पुन्हा जोरदार झटका आला.

तेव्हा डॉक्टरने त्यांच्या मुलास मला बोलावण्यास पाठविले. त्याने धावतच घेऊन मला तसे सांगितले. मी लगेच दवाखान्यात गेलो, तेव्हा ते बेशुद्धावस्थेत होते. डॉ. कर्वे यांनी मला डॉ. शितूत यांच्या दवाखान्यातून ऑक्सिजनचे सिलेंडर आणायला सांगितले. मी व त्यांचा मुलगा मिळून धानंत पळत कसाबसा सिलेंडर घेऊन आलो. डॉ. शितूतही बरोबर आले. डॉक्टरांना सलाहन लावायला शिरही सापडत नव्हती. एकदाची पायाच्व शिर सापडली तेव्हा सलायन लावले. डॉ. कर्वे यांनी रुणाला कर्जत किंवा मुंबईला न्यायला सांगितले. लवकरात लवकर उपचार व्हावेत म्हणून भाड्याने टॅक्सी करून आम्ही रुणास घेऊन कर्जतला निघालो. आमच्या बरोबर डॉ. कर्वेही आले. मी गाडीत बसलो व श्रीसाईबाबांचा धावा सुरू केला. श्रीसाईना साकडे घातले की, माझी तुमच्यावर श्रद्धा आहे तिला तडा जावू देऊ नका. माझे शब्द संपतात न संपतात तोच डॉक्टरांनी केस संपली म्हणून पुढे न जाता पुढा मागे फिरण्याकरिता ड्रायव्हरला गाडी उभी करायला सांगितले. गाडी खूप वेगात होती व ड्रायव्हरने ब्रेक लावल्यामुळे एक जोरदार धक्का सर्वांना बसला तोच त्यांचे हृदय पुढा चालू झाले व ते अर्धेअधिक उठून बसले. त्यांना (रुणाला) व्यवस्थित करून आम्ही कर्जतकडे निघालो. कर्जतला सरकारी दवाखान्यात डॉ. साबणे यांनी त्यांचा कार्डीओग्राम काढला. डॉ. साबणे यांनी डॉ. कर्वे यांना रुण जास्तीत जास्त ६ तास जगेल, त्यापेक्षा अधिक जगूच शकणार नाही, असे ठामपणे सांगितले. परंतु माझे मन काही हे ऐकायला तयार नव्हते. मी सर्व भार श्रीसाईवर सोपवला व माइयाजवळ असलेली उदी मी मावशीकडे घेऊन त्यांना कपाळाला लावून पाण्याबरोबर प्यायला देण्यास सांगितले. मी त्यांचा दुसरा सखडा भावा व मावशी यांस विचारून संध्याकाळी ४.०० वाजल्यानंतर (म्हणजे ६ तासानंतर) त्यांना मुंबईला न्यायचा बेत केला. त्याकरिता टॅक्सीची सोय करण्यास मी त्यांच्या दोन नंबरच्या मुलास सांगितले. दरम्यान ते शुद्धीवर आले होते. डॉक्टरांनी तर स्पष्ट सांगितले होते की, रुणाच्या हृदयाचे दोन्ही भाग एकमेकांशी सहकार्य न करता वेगवेगळे काम करीत आहेत. अशा परिस्थितीत व त्यांचा मोठा मुलगा हजर नसताना श्रीसाईबाबावर सर्व भार सोपवून मी त्यांना मुंबईला नेण्याचा निर्णय घेतला होता.

संध्याकाळी ४.३० वा. आम्ही टॅक्सीने रुणाला घेऊन मुंबईला निघालो. बरोबर मावशी व इतर चार जण होते. रुणाला सलायन लावलेल्या स्थितीतच घेऊन आम्ही ६.०० वाजता के.इ.एम. रुणालयात पोहोचलो, तेथेही डॉक्टरांनी लगेच उपचार सुरू केले व श्रीसाईच्या आशीर्वादाने त्यांच्या उपचारांना यश घेऊन दिवसेदिवस त्यांची प्रकृती सुधारत गेली. ते दि. २५ जानेवारी ८६ रोजी बरे होऊन घरी आले. आता त्यांची तब्येत ठीक आहे. ते कपडे शिवण्याचे कामही थोड्या प्रमाणात करू लागले आहेत.

सहातासांपर्यंत जगण्याची मुदत असलेली व्यक्ती आज साडे सहा महिने व्यवस्थित असून आपले पूर्वीचे कामही करू लागली आहे. हे कशामुळे शक्य झाले? श्रीसाईनाथांच्या कृपेमुळेच ना? श्रीसाईनाथ भक्तांना दिलेल्या वचनाप्रमाणे आजही त्यांच्या हाकेला धावतात, याचे हे जिंवत उदाहरण नाही का?